

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

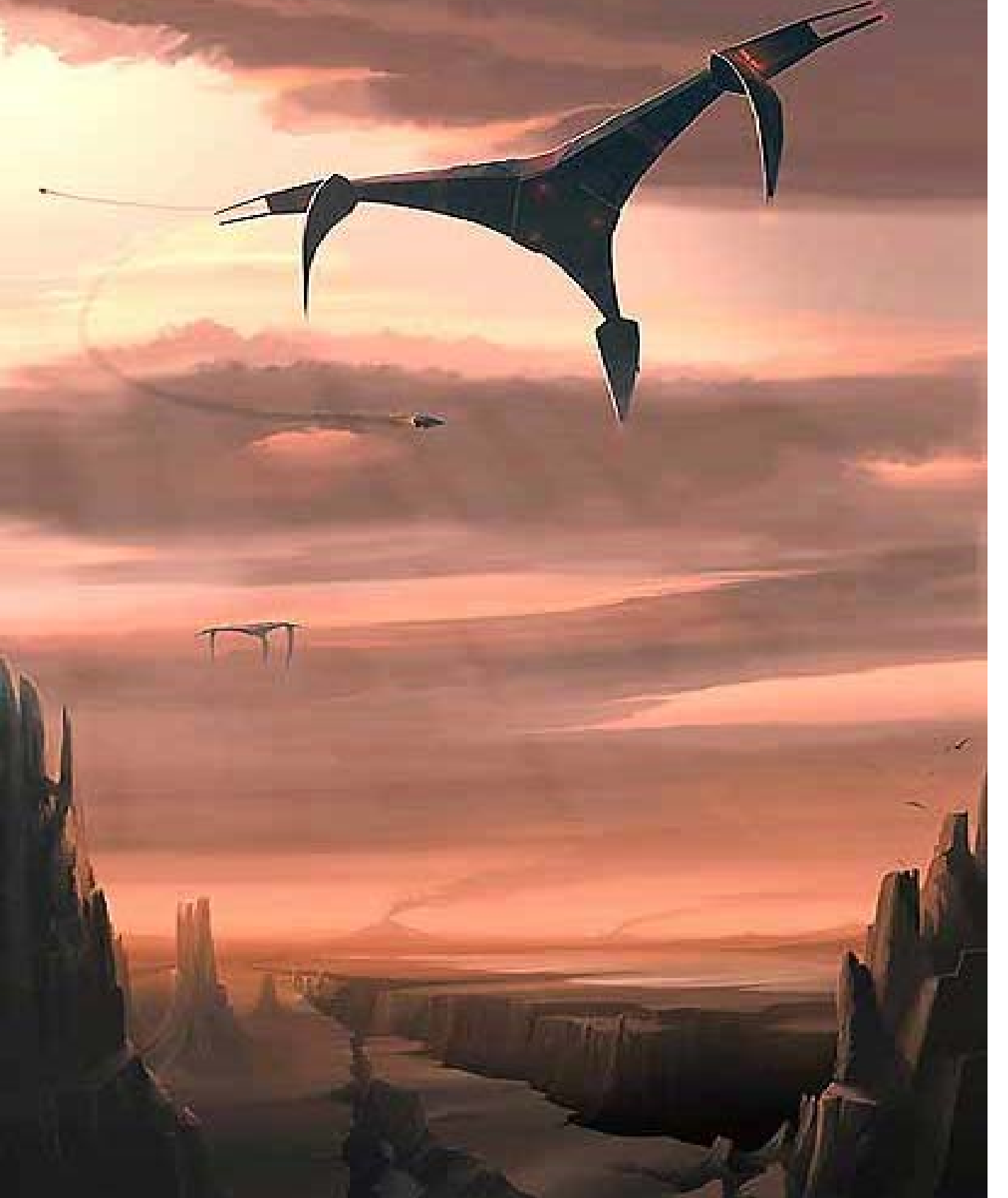
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 3

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

MART 2006

İÇİNDEKİLER

2 - Editörden	İsmail Şahin
3 - Kıyamet Kristalleri (2.Bölüm)	Serhan Vural
6 - 13. Gökdelen (2.Bölüm)	Serkan Turan
8 - Evrensel Mahkeme Tutanakları	M.Emin Arı
10-Isaac Asimov	Burak Ata
12-Kitaplık	İsmail Şahin
13-Ölümler Ülkesi	Afşar Çelik
15-Kaza	Onur Yalçın

1 – “YENİ DÜNYALARDA” dergisi internet ortamında bulunabilen ve ne zaman çıkacağı belli olmayan .pdf formatında hazırlanan bir bilimkurgu dergisidir.

2 – “YENİ DÜNYALARDA” dergisi sadece bilimkurgu içerikli olup, bilimkurgu öykü, hikaye, makale vs. ve bilimkurguyla ilgili bilimsel yazılar dışındaki konularla ilgili (fantastik kurgu, ufoloji, parapsikoloji, dini, siyasi, ideolojik vs.) türde yazılar kabul edilmez.

3 – “YENİ DÜNYALARDA” dergisine gönderilen yazılar mutlaka yayınlanacak diye bir kural yoktur. Yazılar incelenildikten sonra yayınlanmaya değer bulunanlar bir sonraki sayıda yayınlanacaktır.

4 – “YENİ DÜNYALARDA” dergisine gönderilen yazılarda yazarın adı-soyadı, e-posta adresi, yazının tarihi ve mümkünse yazarın kendini tanıtan bir kısım olmalıdır. Eğer yazılar başka bir yerden alındıysa veya tercüme edildiysse, yazarının adı, alındığı yer, yazının tarihi vs. bilgiler mutlaka eklenmelidir.

5 – “YENİ DÜNYALARDA” dergisine yayınlanan yazılardan dergi sahibi sorumlu değildir. Tüm sorumluluk yazara aittir.

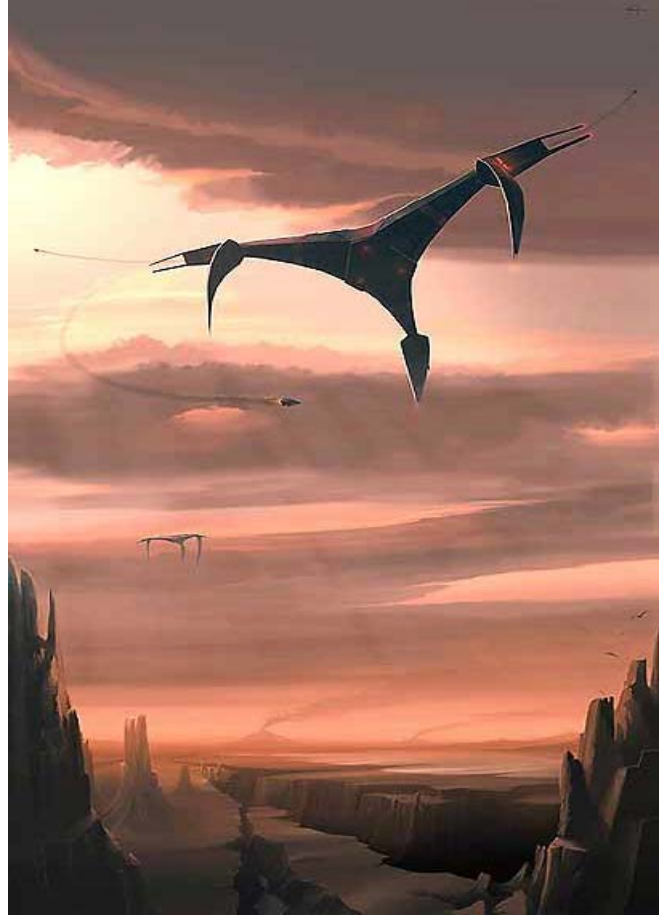
6 – “YENİ DÜNYALARDA” dergisine gönderilen yazılarda devletin kurum ve kuruluşlarına, özel ve tüzel kişilerin haklarına dolaylı veya doğrudan saldırı, maddi ve/veya manevi zarar görmesine yol açabilecek ifadeler olmamalıdır.

7 – “YENİ DÜNYALARDA” dergisine gönderilen yazılarda gerekli görülürse her türlü düzeltme yapılabilir.

yenidunyalarda@yahoo.com.tr

web sayfası : www.geocities.com/yenidunyalarda
sayı 3: www.geocities.com/yenidunyalarda/yd03.zip
sayı 2: www.geocities.com/yenidunyalarda/yd02.zip
sayı 1: www.geocities.com/yenidunyalarda/yd01.zip
sayı 0: www.geocities.com/yenidunyalarda/yd00.zip

Tüm bilimkurgu sevenler adına sahibi ve editörü :
İSMAİL ŞAHİN

EDİTÖRDEN

“Yeni Dünyalarda” dergisinin yeni sayısıyla karşınızdayız. İçindekiler bölümünde de göreceğiniz gibi “Kıyamet Kristalleri” ve “13. Gökdelen” ikinci bölümleriyle sayfalarımızda yer almakta.

Mehmet Emin Arı tarafından hazırlanan “Evrensel Mahkeme Tutanakları” ise aslında tek parçalık bir öyküdür. Ünlü bilimkurgu yazarı Asimov ile ilgili bir makale ise dergimizin onuncu sayfasında sizleri bekliyor.

Kitaplık bölümünde ise 1971 yılında Okat Yayınevi tarafından basılan 16 kitaplık bir diziyi tanıtıyoruz. Devletin toplum üstünde her türlü kontrol ve yönlendirme yaptığı bir zamanda geçen öykümüz olan “Ölümler Ülkesi” ise Afşar Çelik’ten geliyor. “1984” benzeri bir temaya sahip olan öykü “acaba olabilir mi?” sorusunu da akla getiriyor. Son öykümüz olan “Kaza” ise Onur Yalçın’dan geliyor.

Derginin içeriğine, bilimkurgu haberleri ,tanıtım, eleştiri, inceleme (kitap, film vs) şeklinde katkıda bulunmak üzere yardımcı editörler aranıyor. İlgilenenlerin yandaki sütunda yer alan e-posta adresine ne tür bir katkıda bulunmak istediklerini belirten bir e-posta göndermeleri yeterlidir.

Bir sonraki sayıda görüşebilmek dileğiyle.....

KIYAMET KRİSTALLERİ - 2

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
BİRİNCİ KISIM

ZAMAN YOLCUSU

İKİNCİ BÖLÜM

“Ölümlü! Adını söyle!” diye bağırdı bütün vücudunu saran simsiyah deriye benzer elbise giymiş kadın. Roxanne onun hangi hayvanın derisinden yapıldığını bilmiyordu zira deri parlak değil, mattı. Siyah elbisenin üzerinde göğüs kısmını tamamen kaplayan beyaz bir yılanımsı arma vardı veya Roxanne onu yılanı benzetmişti. Oturduğu sandalyeden çaresizce “Adım Roxanne Rivers,” dedi onuncu defa. Uyandığında bu kapkaranlık metal duvarları olan küçük odada bulmuştu kendini. Daha neler olduğunu hatırlayamadan orta yaşlı bir kadın üstten menteşeli büyük kapıdan içeriye girmiş, onu sorgulamaya başlamıştı. O geldiğinde oda Roxanne’in anlayamadığı bir şekilde hafif loş hâle gelmişti, zira burayı aydınlatan herhangi bir lamba vs. ortada görünmüyordu.

Roxanne kadının yüzünü görünce irkilmışti, çünkü kadının gözleri sapsarıydı. Uzun siyah saçları beline kadar uzanıyordu. Sert ve solgun yüzündeki köşeli uzun çenesi kasılmış olduğu için konuştuğu zaman normalden daha az oynuyordu. Roxanne’in oturduğu sandalyenin çevresinde ellerini belinde birleştirmiş biçimde dolanırken arada bir arkasını dönüyor, hiddetle çatığı kaşlarının altındaki ölümcül yüz hatlarını korkunç bir tehdit içericesine ona gösteriyordu. “İmparatorluk alanında ne arıyordun?” diye sordu kadın. Sürekli tek bir tonda konuşuyordu. İnsanın tüylerini ürperticesine sert ve acımasızdı.

“Ben bilmiyorum,” diye cevap verdi Roxanne çatlak bir sesle. “Be-b-ben burada ne aradığımı bile bilmiyorum.” “Nereden geldin peki?” diye sordu kadın aniden ona dönerek.

“Ben evimdeydim,” dedi Roxanne ve başına gelenleri anlatmaya başladı. Kimsenin onu deli sanacağına inanmıyordu. Bu kadar şeyden sonra deli muamelesi görse daha iyiydi. Beş dakika kadar sonra Roxanne henüz öyküsünü tamamlayamamışken kadın iç geçirdi.

“Yani sen evinde oturuyordun, öyle mi?” diye sordu. “Sonra bir çeşit aynadan içeri girdin ve kendini deniz kıyısında buldun.”

“Evet,” diye cevapladı Roxanne.

“Bu duyduğum en saçma hikâyeydi,” diye karşılık verdi kadın yine aynı sert ve acımasız tonla. Elbisesinin göğüs kısmında bir noktaya dokunuverdi. Arkasını döndü ve üstten menteşeli kapı kendiliğinden açıldı, çıkmadan önce bileğini ağzına doğru tuttu ve “Ben Teerin, ölümlü konuşmuyor. Tarih BSS 3005, Lekla Günü saat 34:67,” dedi.

Roxanne kadının dediğini doğru duyduğundan emin olamadı. 3005 yılında mıydı?

Karanlığın içinde çok uzun zaman geçirdi. Belki saatler, belki de günlerce...

Arada bir uyuyor ve bunun bir kâbus olmasını diliyor. Sonra uyandığında her şeyin gerçek olduğu bütün çıplaklığıyla kamçılarıca yüzüne vuruyordu. Açlıktan ve susuzluktan

kırılıyordu neredeyse. Ne bir yiyecek ne de su getiriyorlardı. Kapıya vurarak bağırp çağırması da bir işe yaramıyordu. “Öldüm herhâlde,” diye düşündü. “Cehenneme geldim.” Fakat sonunda kapı tekrar açıldı. Yine bir kadındı ve bunun da gözleri sapsarıydı. Yirmi beş yaşlarında gösteriyordu. Ruhsuz bakan gözler ona odaklandı. Simsiyah deriden elbisesi daha önce gelen kadının gibi bütün vücudunu kaplıyordu. Saçları daha kısaydı ve kaşının kenarında ufak bir çizik duruyordu. Zarif ve kibar görünüşünü bozan tek şey ona ait gibi durmayan sarımsı gözleriydi.

“Gerçekten sen misin?” diye sordu ona bakarak.

Roxanne ne cevap vereceğini bile bilmiyordu. Ancak bu kadının yüzü daha farklıydı sanki. Canlı ve sıcak görünen yüz hatları Roxanne’nin huzursuzlukla dolu yüreğine ışık saçan bir incelik içeriyordu. Alnında da gümüş renkli bir yıldız işareti vardı.

Kadın yere oturmuş olan Roxanne’in önüne doğru eğildi ve onun saçlarını yüzünden çekti.

“Aman Tanrım!” dedi kadın ve Roxanne’nin alnına dokundu. “Sen Altın Yıldız’sın... Çabuk buradan kaçmalısın. Kontes kim olduğunu öğrenirse seni öldürür.”

Roxanne susuzluktan kurumuştı neredeyse. Kadının ne söylediğini idrak edemedi bir türlü. Ama onun alnında da yaşlı adamın dediği gibi gümüş-yıldız sembolü vardı.

“Ben- Kultar- getirdi,” diyebilirdi boğazı kuruduğu için. Onu kurtarabilecek bu bilgi kırıntısını aklında saklamayı başaramıyordu şimdiye kadar.

“Patlayan evde Kultar mı vardı?” diye sordu kadın gözleri fal taşı gibi açılarak.

Roxanne başını sallayıp onu onayladı. Kadın elini ağzına götürdü, sonra şaşkınlığını üzerinden atarak “Bana bak, bana bak!” dedi ona. Eliyle onun başını kaldırmış, sapsarı gözleriyle bitkin görünen yüzüne odaklanmıştı.

“Sen geleceğe geldin. Kendi zamanının üç bin yıl sonrasına. Adım Kultarin, Kultar’ın kızıyım. Seni buradan çıkarmalıyız,” dedi. Onu kolundan tutarak, ayağa kaldırmaya çalıştı. Roxanne yürüme kabiliyetini yitirmişti sanki. Daha doğru düzgün doğrulamadan yere yığılıverdi.

Kultarin siyah deri elbisesinin cebinden küçük cam bir şişe çıkardı. İçinde beyaz bir sıvı vardı.

“Bunu iç!” dedi ona.

Roxanne zaten çok susamıştı. Şişeyi alıp sıvıyı hemen kana kana içti. Hiç tadı yoktu ya da uzun süre hiçbir içememenin getirdiği bir hissizlikten kaynaklanıyordu bu. Biraz sonra başı ağrımaya başladı. Her taraf dönüp duruyordu. Şişe elinden yere düşüp kırıldı.

“Zaman yok!” dedi Kultarin. Onu kolundan tuttuğu gibi yerden kaldırdı ve kolunu omzuna aldı. Hemen sonra onu sırtladı ve ilerlemeye başladı. Kapı kendiliğinden açıldı ve dışarı çıktılar. Simsiyah koridorlarda ilerliyorlardı. Kultarin, her nasılsa Roxanne üzerindeyken süratle koşabiliyordu. Biraz sonra koridordaki beyaz bir kapı açılınca yavaşladı. Ama kimse dışarı çıkmadı. Roxanne bayılıp kendinden geçti.

“Güzel,” dedi Kultarin kendi kendine. Onu nasıl kaçırabileceğini düşünüyordu. Aklına hangarda sakladığı babasının uçağı geldi. Diğer araçlarla kalkarsa izin kodunu merkeze iletmeliydi çünkü. Bu uçakla izin koduna gerek yoktu.

Casusluk yapmak için, kente girdiğinden beri bütün kurallara uymuştu. Fakat artık burayı terk etmenin zamanı gelmişti. Zira omzunda taşıdığı kadın burada casusluk yapmasının asıl nedeniydi. Deri elbisesinin cebine elini atıp, parçacık hızlandırıcıyı çıkardı. Bu silah, vurduğu her şeyi moleküllerine ayırıyordu. Tetiği özel olarak modifiye edilmişti. Normalde kentin vatandaşı olmayan kimse kullanamazdı. Giriş kodu gerekiyordu, ama Kultarin çoktan giriş kodunu kırmıştı. Babasının dediği gibi çok zeki bir kızdı. Tuhaf olan şey elini kolunu sallayarak hapishaneden çıkabilmiş olmalarıydı, çünkü şu ana kadar hiç kimseyle karşılaşmamışlardı. Acaba herkes neredeydi?

Yoksa onun casus olduğunu çok önceden anlamışlar da ona tuzak mı kurmuşlardı?

Bir şey fark etmezdi artık, zira Roxanne için tuzağa düşecek-se veya ölecekse bunun pek bir önemi yoktu. Tek yapması gereken onu buradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarmaktı. Bunu becerebilmek için Hamilton'a haber vermeliydi. O da kendisi gibi burada kalan bir casustu. Aslında yaşamındaki en iyi dostuydu.

Onu hangara çağırmanın en iyi yolu vericisinin frekansını değiştirip, acil yardıma basmaktı. Kolundaki çok fonksiyonlu vericinin dijital ekranından, frekansı acil yardım moduna aldı. Kısa bir mesaj yazarken duraksadı. "Hangara gel."

Aygıt mesajın iletildiğini belirtecek şekilde öttü ve Kultarin onaylama sesiyle birlikte kara fosfordan duvarları olan koridorlarda ilerlemeye devam etti. Bu duvarlar herhangi bir lambaya gerek duymadan etrafı aydınlatabiliyordu. Üzerindeki fosfor teknolojisi insanlar tarafından henüz çözülemediği.

Koridor çıkışındaki dev hangar kapısının önünde duran iki nöbetçiyi fark etti. Sırtları ona dönük olduğundan Kultarin ikisinin de uzun siyah saçlarını görebiliyordu. Birçoğunun saçları bu biçimdeydi, tabii subayları hariç.

Bu yaratıklar insanlardan farklılardı. Görünüşleri insan gibiydi aslında. Fakat bir insandan daha zeki oldukları söylenirdi. Sapsarı gözleri karanlıkta bile rahatça görebilmelerini sağlıyordu. Başka gezegenden geliyorlardı. Kendi dediklerine göre insanlardan daha üstün bir ırktılar. Kendilerine yüce kan diyorlardı. Ama babası Kultarin'e onların hiç de yüce olmadıklarını, üçünü aynı anda haklayarak göstermişti. Kultarin parçacık hızlandırıcıyı sabit tutarak güç modunu açtı. Silah iki saniyede şarj oldu. Onlara nişan alıp, tetiğe bastığında, silahtan ışık hızında fırlayan, mavi renkli büyük bir enerji topu ikisini de yok etti. Ama çok fazla ses çıkarmıştı. Bunu unutmuştu işte, Kontes'in kulesinde bir silah ateşlendiği zaman bütün kapılar kapanırdı. Hata yaptığını çok geç fark etti.

"Lanet olsun!" dedi hırsla. Az kalsın Roxanne'i omzundan düşürüyordu. Sırtında Roxanne ile hızla kapıya doğru koştu. Kadın git gide ağırlaşıyordu. Ona içirdiği, hafifleştirme toniğinin etkisi geçmek üzereydi. Bu içecek başka bir gezegenden dünyaya getirilmiş kimyasallar ile insanların şehrindeki simyacılar tarafından özel olarak üretilmişti.

Hangardan içeriye girmeden dev kapının üstündeki anti-giriş kalkanları sapsarı ışıklarıyla açılmıştı bile. Manyetik kalkanı elindeki silah etkileyemezdi. Artık uğraşsa bile kaçamazlardı, zira kapının üstündeki kalkanın kapanması çok uzaktaki bir kontrol paneli ile oluyordu. Arkasını döndüğünde o panelin nerede olduğunu gördü. Çok yukarıda hangar girişindeki balkonlardan birindeydi.

Camların ışımasından ve normal insan kulağının algılayamayacağı frekanstaki ince sestten alarmların çaldığını anladı (Kultarin'in bileğindeki gösterge bu frekanstaki sesleri iletebiliyordu). Merdivenlerden yukarıya çıkıp kontrol panelini açması gerekiyordu. Bu da nöbetçilerin gelmesi için yeterli bir zamandı. Aslında şu an bile neden gelmediklerini anlayamıyordu.

Sonra yukarıda birini gördü. Kendisi gibi siyah giysilere bürünmüş bir kadındı. Ona doğru el salladı ve kontrol panelini açtı. Arkasındaki hangar kapısının açılmasını duyan Kultarin kurtarıcısının kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Lakin ona şükrederek "Phoenix 99" adlı uçağa giden giriş kapısını aramaya başlamıştı bile. Hangarın girişinden görünen puslu ve karanlık gökyüzü, uzun yıllardır güneş görmemişti. Hava aydınlıktı ve hangardaki hava araçlarının uçup gittiği büyük açıklıktan aşağıdaki kara ve soğuk şehir görünüyordu. Aşağıdaki hareketlilikle birlikte yanıp sönen binlerce ışık kölelerin kentini gözler önüne seriyordu. Savaşmayı bırakıp köle hâline gelmiş insanların şehriydi. Hepsini onlara hizmet ediyordu. Arkasından koşarak gelen nöbetçilerin sesleri duyuldu. Hangar kapısında durdular. "Ölümlü kaçırılmış. Üst katlarda bir yerde de başka birileri izinsiz olarak kuleye girmişler," dedi bir tanesi katı bir tonla.

Kultarin Roxanne ile birlikte kapının arkasındaki köşeye saklandı. On kişilerdi ve hepsini tek başına halledemezdi. Yavaş yavaş onun bulunduğu yöne doğru geliyorlardı. Kultarin onların gölgelerini gördü ve tam yerinden çıkıp ateş edecekti ki; o sırada bir patlama sesi sağır edici sessizliği yaradı. Ve enerji toplarının gürültüleri kadının yerinden çıkmasına sebep oldu. Hamilton onları haklamıştı. Kultarin'e doğru üzerindeki siyah rok derisinden yapılmış ve onu boydan boyakaplayan zirhiyle koşarak geliyordu. Kultarin "Hey!" diye bağırarak ona el salladı. "Silah sesleri hangara giriş kapısını tekrar kapadı. Zamanımız var hâlâ."

"Kapılar açıkken, içeriye girebildiğiniz için şanslısınız," dedi Hamilton.

"Hayır, giremedik," dedi Kultarin onu tekrar görebilmiş olmanın verdiği rahatlıkla.

"Eee? Hangara nasıl girdiniz peki?" diye sordu Hamilton şaşkınca. "Anti-giriş kalkanları açıkken kapıdan geçemezsiniz ki. Gidip kontrol panelini bulman gerekir."

Kultarin bir saniye duraksadı. "Biri benim yerime halletti onu."

"Kim?" diye sordu Hamilton. "Ben mesajını alır almaz buraya geldim. Hangar kapıları açıldı."

Görünüşe göre Hamilton da bu habere çok şaşırmıştı. İçerde tanımadıkları biri onlara yardım etmişti. Acaba bilmekleri başka bir casus daha mı vardı?

"Kultarin, bu o kadın mı?" diye sordu Hamilton onun sırtındaki Roxanne'i göstererek.

"Evet," diye cevap verdi Kultarin. "Babamın bana hep anlattığı kadın."

Hamilton çenesi çukurlu, kocaman kaslara ve bedene sahip, kara tenli otuz iki yaşlarında gözü kara bir adamdı. Şimdi ise gerçek kömür karalığındaki gözlerini ortaya çıkarmıştı. Yüzündeki yaraları da bir koruyucu ile kapatıyordu.

Yumuşak ve hüzünlü çizgileri olan kalın yüzünde ona hiç yakışmayan sert bir ifade yer alıyordu.

Kultarin bu acımasız görüntünün altında yatan sevecenliği ve sevgiyi çok iyi biliyordu. Zaten onu ne zaman görse

büyük bir güven ve huzur duygusu yüreğine aşılacakla kalmıyor, onu adeta büyüliyordu. Bilmeden de olsa onun varlığına ihtiyaç duyduğunu hissettiği zamanlar da yok değildi. Genç kadının yetenekleri yüzünden ondan korkan birçok insan vardı akademide. Ona normal davranan, onu iyi hissettiren tek insandı Hamilton. Diğer öğrenciler genelde Kultarin'den uzak durmayı seçerlerdi. Kabiliyetleri onun için hem bir hediye, hem de bir lanetti aslında. Bu düşünceler onu fazla sarsmadan kendisine geldi. Kultarin elbisedeki bir tuşa bastığında normal yeşil gözlerine kavuştu. Bu, yüce-kanların aralarına sızmak için buldukları bir yöntemdi. Babası onlarla hayatı boyunca savaştığından haklarında her türlü bilgiye sahipti.

Kultarin kadını omzundan Hamilton'a verdi. Hamilton onu kucağında taşıyıp incelerken, Kultarin de giriş kapısını arıyordu.

"Ne zamandır, buradaydı bu kadın?" diye sordu Hamilton kadının göz kapaklarından birini kaldırarak. "Berbat görünüyor."

"Sanırım ilk dünya saatiyle bir haftadır." dedi Kultarin, ama akli hâlâ kapılardaydı. Bütün kapılar birbirine benziyordu. Sonra, kapının yanında bir işaret olduğunu anımsadı. Gümüş-yıldız işareti sıra sıra uzanmış yüzlerce dev siyah kapıdan birinin kenarında olmalıydı.

"Şimdiye kadar nasıl onun burada mahkûm olduğunu öğrenemedik ki?" dedi

Hamilton kendi kendine. Bu soru değil daha çok büyük bir düş kırıklığının verdiği yakınmaydı. Sonra "Çabuk ol kapıyı açıyorlar!" diye bağırdı.

Kultarin, açılmak üzere olan "Hangara Giriş" kapısının çıkardığı hava püskürtme sesini duyduğunda "Buldu!" diye bağırdı.

"İyi oldu!" dedi Hamilton soluk soluğa kalmış hâlde.

"Toniğin etkisi geçti çünkü. İyice ağırlaşmaya başlamıştı." Direk içeri daldıklarında, işte o görkemli simsiyah turbo-jet karşısında duruyordu. Üzerindeki gümüş renkli "Phoenix 99" yazısı karanlıkta bile parlıyordu. Ses hızının beş katı hızla uçabiliyordu. Kanatsız bir yapısı vardı. Havada kalmasını sağlayan şey zaten rüzgâr değildi. Dolayısıyla kanada ihtiyaç duymuyordu.

Kultarin'in elindeki silahın güç mekanizmasına benzer şekildedeki bir enerjiyle çalışan bir araçtı. Yani enerjisi asla bitmezdi. Herhangi bir elektromanyetik darbeye veya radara yakalanmazdı. Isı yaymadığından buna termal radar da dâhildi. Güç ünitesi elektromanyetik-dalga geçirmez şekilde dizayn edilmişti. Bu aracın tasarımı yücekanlardan alınmıştı. Uçağın kenarındaki güç panelini çıkardı ve "0099" giriş kodunu girerek alt kapağı açtı. Kultarin hemen içeri dalar dalmaz Hamilton ona baygın durumdaki Roxanne'i delikten uzattı. Roxanne'i içeri zar zor sokunca, Kultarin onu bir koltuğa oturtup emniyet metallerini devreye soktu. Göğsünü, bacaklarını kaplayan metaller hava püskürtme sesleriyle baygın kadını sağlama aldılar.

Hamilton içeri daldığı an küçük uçağın alt kapağını kapattı, ısı, elektromanyetizma, spektro-plazma kalkanlarını çalıştırdı. Bunu tam zamanında yapmıştı, çünkü kapıdan giren yüce-kanlar ellerindeki silahlarla onlara ateş etmeye başlamışlardı bile. Ancak boşunaydı, uçağın gövdesi zarar görmeyecekti. Fakat sıralanmış ünite statüsündeki yüce-kanların arkalarında ortaya çıkan beyazlara bürünmüş uzun sarı saçlı adamı görünce korktuğunun başına geldiğini anladı. Ölümcül

ve korkunç sarı gözleri karartılmış camları delercesine direk Kultarin'in üzerine odaklandı. Normalde dışarıdan bakıldığında uçağın içerisi görünmezdi, lakin bu yüce-kan zihninde onu fark etmişti. Adamın bir şaman olduğu belliydi. Bu büyücülerden nefret ederdi Kultarin. Aslında büyücü değillerdi, yaptığı şey büyü değildi zaten. Casusluğa başlamadan önce, yüce-kanlar zihnini okuyamamışlar diye bu yeteneği öğrenmek zorunda kalmıştı Kultarin. Şehirdekilerin aksine, onda herkesten daha hızlı gelişmişti. Zaten bu göreve atanmasının en önemli sebebi de buydu.

Beyin güçlerini kullanmayı biliyorlardı. Yüce-kanların üstün yanlarından biri de buydu. Hepsinde bu yetenekten yoktu, ama olanlar yeterince güçlüydü.

Daha kendisini koruma altına alamadan keskin bıçaklar batıyormuş gibi bir his yayıldı Kultarin'in beynine. Bu sadece ona olmamıştı. Çılgınlık attığında, Hamilton ve koltukta emniyet içinde oturan Roxanne de onunla birlikte bağıyordu.

"Kahretsin!" diye bağırdı Hamilton acı çılgınlıkları arasında. "Beynimi kemiriyor- aşağılık. Kultarin- bir şeyler yap! Çabuk ol!"

Kultarin odaklanmaya çalıştığında, başındaki acıyı bir anlığına hiçe saymayı çok zor da olsa başararak karşılık verebilirdi. Gözlerini açtığında şamanın yere düştüğünü ve konsantasyonunun dağıldığını gördü. Normalde bu imkânsız bir şeydi. Çünkü bir şamanı yenebilecek biri değildi o. Bunu yapmayı deneyen birçok kişi öldürülmüştü.

"Herhâlde, şaman bunu beklemiyordu," diye düşündü.

Hemen pilot koltuğuna yerleşiverdi. Hamilton da yanına geçti. Hamilton şamanın yerden kalkmasına izin vermeden, uçağın küçük hangarının kapısına doğru bir anti-plazma ışını yollayıp, onu ve diğerlerini kızarttı. Büyük bir duman ve toz bulutu da yeni gelenlerin görüşlerini kapatmış oldu. Kultarin göstergeleri kontrol ettiğinde, her şeyin hazır olduğunu gördü. Hızlandırıcıyı çalıştırdığında uçak herhangi bir ses çıkarmadan hemen havalandı ve süratle hangardan dışarı uçtular. Uçağı kullanmayı Hamilton'a bırakmıştı, o daha iyi bir pilottu çünkü. Hamilton uçağı durdurup kendi çevresinde döndürdü ve kendi uçaklarına benzeyen yüzlerce hava aracının olduğu hangar görünürde geldi (Tabii başka türden de birçok araç vardı). Bir düşman filosu peşlerine düşmek üzereydi bile. Araçların çıkmasını engellemek için, Kultarin göstergeden hangarın taştan yapılmış tavanına plazmayla defalarca ateş etti. Dev hangarın tavanını kaplayan beton yığını dışarı çıkışın üstüne yıkılıverdi.

Hamilton uçağı tekrar geriye döndürdü ve süratle kentin dışına doğru uçtular.

Artık kurtulmuşlardı. Onları bulmaları çok zordu. Özgürlük onlarındı. Yanlarındaki kadın geleceği değiştirecekti. İnsanların daimi özgürlüğü ellerindeydi.

İkinci Bölümün Sonu

13.GÖKDELEN - 2

Serkan Turan

2. Bölüm

Çelik - titanyum alaşımlı kapıların, ağır bir rüyadaymışçasına yavaş ve simetrik olarak açılması ile Demir yönetimindeki panzer hızla ileri atıldı. Kapıdan dışarı çıkar çıkmaz sıcacık bir güneş, panzerin ön camlarından içeri akın etti.

Işın, diğer dört arkadaşını panzerin arka kısmındaki koltuklarda bırakıp, ön tarafa, koruma görevlilerinin yanına yaklaştı. Öne eğilip iki pilot koltuğu arasından gökyüzünü ve çevreyi inceledi. Masmavi, bulutsuz bir gökyüzü, sabahtan beri süregelen tersliklerin huzursuzluğunu alıp götürdü. Dışarıda harika bir bahar sabahı vardı. içinde, dışarı çıkmak için delice bir duygu hissetti. Ama bu duygusu, çok geçmeden tüm çevresini kaplamış dozerlerce yok edildi. Ana çıkış kapısından itibaren her taraf, yolun iki tarafı, sanki tüm dünya, dozerlerle kaplanmıştı. Müthiş bir gürültü vardı dışarıda. Bu sabah, kendisi uyanmadan önce dairesinin duvarlarını geçmeye çalışan gürültünün ta kendisiydi, kulaklarını sağır eden bu senfoni.

Dozerler, eski İstanbul'un yıkıntılarını temizliyorlardı. Ve kamyonlar dozerlerin yıktıklarını, Tanrı bilir nereye götürüyorlardı. Tüm yol kamyonlarla kaplıydı ve bu, panzerin hızını oldukça kesiyordu.

Neredeyse yüzyıldır tüm İstanbul inşaat alanıydı. 21. yy.'ın ortalarında düzensiz gelişme, aşırı büyüme yüzünden yaşanılacak bir yer olmaktan çıkmıştı İstanbul. Taşı toprağı beton ve gecekonduydu. Bu düzensizlik, çarpıklık, pek çok suça ön ayak oluyordu. Dar sokaklara, karanlık izbe yerlere ne polis girebiliyordu ne de hizmet. Ambulanslar, kaza yerine gidemiyor, itfaiye yetersiz kalıyordu.

Sonunda meclisten çıkan özel bir kanunla tüm İstanbul'un yıkılıp yeniden yapılması kararlaştırıldı. Tüm eski yalıların, korumaya alınması gereken sanat eserlerinin dışında tüm yapıların yıkılması, yerine yüzlerce mahalleyi, birkaç mahalenin sığacağı yüzölçümüne sığdırabilecek gökdelenler yapılması planlandı. Milyarlarca dolar kredi Dünya Bankası ve diğer kuruluşlardan su gibi Türkiye'ye aktı.

Gökdelenlerin, şehir hacmini yatay konumdan dikey konuma taşıması ile, boğazın iki yakasında oldukça geniş boş alanlar ortaya çıkacaktı. Bu boş araziler tamamen yeşil alan olarak değerlendirilecek, tüm dünyada eşi benzeri olmayan botanik bahçeleri oluşturulacaktı. Bu harika bahçeler ve parkların içinde Osmanlı'dan kalma eski saraylar, köşkler, yalılar, camiler, çeşmeler, eski kültüre ait ne varsa restore edilecek ve tüm İstanbul bir açık hava müzesine dönüşecekti. Tabi bu müzenin işletim hakkının da kredi sağlamada etkisi bulunan yabancı şirketlere verileceği de sadece bir söylentiydi (!)

Bunu insanlara kabul ettirmek, geçen yarım yüzyıla rağmen tam olarak mümkün olmadı. En başta sanayi odaları, işletmelerinin geleceği açısından korkulara kapıldılar. Tam olarak kontrolünüzde olmayan bir işletme binası işinizin geleceği açısından tehlikeli olabilirdi. Örneğin, birileri atıklarınızı nereye atacağınızı size gösterme şansını buluyordu. Daha sonra, tüm sanayi işletmelerinin yapılacak özel bir gökdelen

taşınması kabul edildi. Daha ileride açılacak olan fabrikalar ise bu gökdelenle yapılacak ek binalarda kurulacaktı. Bina üzerinde yönetim sahibi olacaklar arasında Çevre Bakanlığı gibi "gereksiz (!)" makamların bulunması, hükümetin ucuz elektrik enerjisi ve ucuz su gibi gerekli kaynaklarda kolaylık göstermemesi sebebiyle sanayiciler arasında hoşnutsuzluk baş gösterdi. Onlar ki bu ülkenin üretim kaynağı, ülkenin dinamosu, can damarı değiller miydi? Onlar ki bu ülkenin bin bir fedakarlıkla hala üretmeye çalışan fedakar askerleri değiller miydi? Onlar ki onca güçlüğe rağmen fabrikaları açık tutmaya ve bu halk için çalışmaya devam etmiyorlar mıydı? İstedikleri şeyler zaten haklarıydı ve bu istekler doğal olarak karşılanmalıydı. Onlar da, tarih boyunca bu ülke için kendini feda ettiğini iddia eden pek çok kişi ya da kurum gibi, doğal hakları olduğunu düşündükleri bir şeyi istiyorlardı: Ayrıcalık. Ama hükümetin televizyonlara hakimiyeti yüzünden, bu iş adamlarının yaşadıkları gösterişli hayat, birkaç önemli iş adamının karıştığı yolsuzluk dosyası, haksız rekabet ve tekel yaratan iş adamlarının halka teşhiri ve sanayicilerin çevreyi nasıl kirlettiği TV'lerde sıkça işlenmeye başlandı. Bütün haberler, hiç hissettirmeden, alttan alta aynı ana tema ile sonuçlanıyordu: Gökdelen kontroldür, gökdelen çözümdür. Sonuçta kamuoyunda oluşan genel hava, iş adamlarının direncinin yıkılmasına neden oldu. Rüzgarın önünde duramıyorlardı.

Maddi çıkarları yenmek bazen, manevi istekleri yenmekten daha kolay olabiliyordu. Bu yüzden, eviyle kurduğu duygusal bağlar yüzünden evlerini terk etmeye yanaşmayan kişiler daha uzun süre sorun oldu. Hükümet bu konuda yapacak bir şey bulamıyordu çünkü alacağı tepkiler tüm projeyi zora sokabilirdi. Sanayicilerle yaşanan sürtüşme sırasında, sanayiciler ellerindeki televizyon kanallarında, evinden çıkmak istemeyen bu kişilerin acıklı öykülerini daha abartılı, daha dramatik işliyorlardı. Aslında üst yönetimlerin alttakilere açık bir baskı yapması da gerekmiyordu zira ana haber müdürleri kanı, teri ve gözyaşını çok seviyordu. Elinde ölmüş eşinin resmini taşıyan yaşlı kadınlar saatlerce ekranda ağlatılıyor, çocuklar ölen köpeklerinin gömülü olduğu evlerinin bahçesini terk etmemek için salya sümük annelerine sarılıyorlardı. Yıllarca bahçedeki köpek mezarını bir nebze bile önemsememiş olan baba ise, bir yandan çocuklarını teselli edermiş gibi yapıyor bir yandan da cebinde hissettiği milyonluk şişkinliğin sıcaklığını tadıyordu. Fakat o kadar ileri gittiler ki, haberler zamanla acıklı olmaktan çok, sulu bir hal almıştı. İnsanlar artık bu haberlerle dalga geçmeye başlamıştı. 1970 li yıllarda gözyaşı akıtmaya çalışan yerli filmle- rin akıbetine uğramışlardı. Halk artık duygu sömürsüne duyarsızlaşmıştı. Ayrıca, hükümetin kurulacak şehrin propagandasını çok iyi yapması, kişilerin yeni mekanlarında yaşayacakları konforu devlet TV lerinden göstermesi, tüm o oda kontrolörleri, bilgisayarlı mutfak aletleri, tüm o teknolojik oyuncaklar çoğunluğun iştahını kabarttı ve hayatına duygularıyla yön veren ve direnen azınlığı feda etmelerine neden oldu. İnsanlar, televizyonlarda polis zoruyla çırpına çırpına evinden çıkarılan yaşlı kadınların görüntülerini tepkisizce izlediler.

Yaklaşık yarım yüzyıllık bir ön hazırlık, tüm siyasi istikrarsızlığa, aynı kişilerin sırayla değişmeli olarak başbakan

olmasına rağmen sürdü ve sonunda 2100' lü yılların başlarında inşaatla başladı. Önce Avrupa yakasında gökdelenlerin yapılması planlanan yerlerde yıkımlar yapıldı, sonra buralara gökdelenler yapıldı ve insanlar bu binalara yerleştirildi. Daha sonra Avrupa yakasında, yeşil alan olarak planlanan yerlerdeki eski yapılar yıkılmaya başlandı. Tüm bu süreç yaklaşık 70 yıl almıştı ve şu an Avrupa yakasında dünyanın en büyük 10 gökdeleni yükseliyordu. Ana inşaat şirketi bir Japon firmasıydı ve onun altında çalışan yüze yakın Türk İngiliz, Fransız inşaat şirketi vardı. Bu süreç içinde Türk inşaat şirketleri, Japonlardan, başarılı olmak için gereken koşulun, "çevreye", yani önemli yerlerde tanıklara sahip olunmasının yanında, ondan daha önemli olanın, sistematik, standardizasyon, ergonomi ve disiplin anlayışına sahip olmaktan geçtiğini öğrendiler. İyi tanıtılmış bir başarı, dostluk ve ahablıktan daha iyi bir referans ve reklam aracıydı. Eğer bir fay hattının üzerine bu büyüklükte gökdelen yaparsanız, tanıklarınızdan çok, benzer fay hattı üzerinde yıllardır beşik gibi sallanan ama yıkılmayan binaları yapan şirketlere güvenirsiniz. İşte bu yüzden Japon firmaları yüzyıldır bu topraklarda yerli firmalardan daha çok para kazanıyordu.

Avrupa yakasında 10 gökdelenin tamamlanması ve yeşil alanlar için yer açılmaya başlanması ile sıra Anadolu yakasına gelmişti. Anadolu'da biri sanayi gökdeleni olmak üzere 2 adet gökdelen tamamlanmış, insanlar yerleşmişti. Bu yakada, evlerini tahliye etmemiş oldukça geniş bir kitle vardı. Özellikle yeni bir hayatın getireceği mali külfeti kaldırmak istemeyen gecekondu sahipleri direniyordu. Neredeyse tüm hayatları boyunca devlete taksit ödemek zorunda kalacaklardı. Çoğunluk tarafından önemsiz bir miktar olarak görülen

parayı ödemek istemiyorlardı. Oysa Anadolu yakasında çoğunluk gecekondu semtleriydi ve işler de bu tarafta oldukça zor ve yavaş ilerliyordu. Sürekli yerel ayaklanmalar oluyor, mahalle aralarında çatışmalar çıkıyordu. Halk neredeyse gökdelenler ve karşıtları olarak ikiye ayrılmıştı. Hükümet, gökdelenlere yerleşenleri işyerlerine panzerlerle göndermek zorunda kalıyordu. Özellikle Anadolu yakasındaki, inşaatı, 1. gökdelenle birlikte başlayan ve sürekli gelişen teknolojinin eklenmesinin getirdiği zorunluluk yüzünden 10. gökdelenin tamamlanmasına kadar süren sanayi gökdelenine giden işçiler ve sanayiciler sürekli şiddete maruz kalıyordu. Çünkü çevrelerindeki boşaltılmış evler henüz yıkılmamıştı ve direnişçilerin karargahları haline gelmişti. Söylentilere göre bu yarı yıkıntı evleri, yer altından bir birine bağlayan bir yer altı tüneller kompleksi mevcuttu. Ve yine söylentilere göre, bazı binalarda bubi tuzakları bile vardı. Binaların yıkımı ancak zırhlı dozerler, özel kuvvetlerle birlikte sınırlı alanlarda uzun zaman zarfında gerçekleştirilebiliyordu. Tamamen sakin ve imarını tamamlamış Avrupa yakasında ise, yeşil alan açmaya çalışan dozerlerin yarattığı gürültü dışında huzuru bozan bir şey yoktu.

Işın, bu dozer denizinden sıkılarak tekrar panzerin arka kısmına döndü. Bu sırada panzer, batıyla doğuyu, huzurla karmaşayı ayıran, boğaz köprüsünün girişindeki son kontrol noktasına gelmişti. Bundan sonraki kontrol noktası ise köprünün diğer yakasının girişindeydi ve görüntüye göre o noktadan sonra oldukça maceralı bir yolculuk olacaktı.

İkinci Bölümün Sonu

EVRENSEL MAHKEME TUTANAKLARI –Bölüm 6-

Mehmet Emin Arı

Aşk gelecek, bütün dertler bitecek.

Yunus Emre

-Neden x-41 gezegenini seçtiniz?

-Çünkü x-41 evrenin çok da bilinmeyen bir yerindeydi. Eritronlar 'ın burayı bulması oldukça zordu, neredeyse imkansız. Zaten bulsalar da sıradan bir gezegen deyip geçeceklerdi. Her açıdan amacımız için uygundu. Yeni bir yaşam formu için gerekli tüm şartlara sahipti, uygun bir atmosfer, oksijen, su ve tabi enerji kaynağı bir yıldız.

- Biliyorsunuz Evrenin herhangi bir yerinde izin almadan, bilinçli yada bilinçsiz organik bir yaşam başlatmak Evrensel bilince göre suçtur.

- Evet biliyoruz. Ama o zaman için fazla bir seçeneğimiz yoktu. Eritronlar ırkımızı yok etmeye yeminli gibiydiler. Türümüzün yok olma tehlikesi çok yüksekti. Genetik kodumuzu korursak tamamıyla yok olmaktan kurtulabilirdik. Hem x-41'de çok basit de olsa, organik yaşam formları zaten başlamıştı. Hücreye benzeyen yapılar, bilirsiniz evrende bu sık olan bir şeydir.

- Fikir kimindi?

- Büyük bilge Naomah 'ındı.

- İlk hücreyi ne zaman oluşturdunuz?

-Naomah 'ın emriyle iki milyar yıl önce x-41'e gizlice bir ekip gönderildi. Taşıyıcı organik yapı oluşturuldu ve bu organik yapının içine bizim genetik şifremiz eklendi. Temel organik yapı her çoğalışında bizim türümüze ait şifrelenmiş genetik kodu da çoğaltacaktı. Türümüzün tümü yok olsa bile geriye kalan tek birey dünyaya gelip var olan şifreli genetik mirası çözüp türümüzü devam ettirebilirdi. Yada...

- Yada?

- Yada biyolojik gecikme mekanizması harekete geçecekti.

- Biyolojik gecikme mekanizması nedir, mahkemeye açıklayınız?

- Taşıyıcı biyolojik yapının içindeki genetik kod, aradan belli bir zaman geçince kendisini oluşturacaktı, yani bizim gibi bir Mermor olacaktı.

- Onun dışında genetik kod uykuya yatacaktı?

- Evet. Hiçbir şey yapmadan bekleyecekti.

- Peki oluşturulan biyolojik formun gelişim kontrol edildi mi?

- Hayır! Bu düşmanlarımızın dikkatini çekebilirdi. O zaman da x-41'i yok ederlerdi, tabi ki bizim genetik mirasımızı da.

- Peki x-41 gezegeninde zekanın oluşmasına ne diyorsunuz?

- Tamamen tesadüf. Bizim böyle bir amacımız yoktu. Taşıyıcı biyolojik yapının devamlılığını sağlamak için bazı mekanizmalar ekledik. Sanırım bu mekanizmalar bilinci oluşturmuş olmalı.

- Örneğin hangi mekanizmalar?

- Örneğin taşıyıcı biyolojik yapının en iyi örneğinin deva-

mini sağlamak için basit bir rekabet mekanizması. Yani en iyi taşıyıcının örneklenmesi fikri.

- Biyolojik rekabet suçtur biliyorsunuz.

- Evet biliyoruz ama o zaman Naomah ve türümüzün başka seçeneği yoktu.

- Peki dik duranlar hakkında ne diyeceksiniz?

- Daha önce dediğim gibi amacımız bu değildi. Siz söyleyinceye kadar ben dahil kimsenin haberi yoktu dik duranlardan.

- Zeka geliştirmişler.

- Hangi düzeyde?

- Form 1. en düşük düzey.

- Hmmm. Bu tür formların devamlı olma şansları çok azdır.

-Peki termonükleer enerjiyi keşfetmişler mi?

- Evet. Daha da kötüsü birbirlerini yok etmek için kullanmışlar.

- Kendi türlerini mi yok ediyorlar?

- Evet. Silah olarak kullanmışlar.

- İnanılır gibi değil!

- Evet inanılır gibi değil ama böyle olmuş.

- Eritron tehlikesi 230 milyon yıl önce bitti yani artık X-41'deki genetik bilgiye ihtiyacımız yok.

- Ama dik duranlar kendi genetik şifrelerini çözmüş durumdalar.

- Bu sorun değil. Kendi genetik şifrelerinde belli bir kısım kodun işe yaramaz olduğunu göreceklidir. İşe yaramaz dedikleri kısım, bizim eklediğimiz kendi genetik kodumuz. - Bu genetik kod x-41 gezegenindeki tüm biyolojik yaşam formlarında bulunuyor.

- Temel yapı aynı olduğu için bu çok normal.

- Bunu biz de biliyoruz.

- Peki ne yapmamızı bekliyorsunuz?

- Dik duranlar ileride evrende bir tehlike oluşturabilirler.

- Biliyorsunuz Form 1 düzeyinde bilinç oluşturan türler fazla yaşayamazlar. Evrende hiçbir örneği yoktur. Ya form-2 düzeyine sızarlar ya da kendilerini yok ederler. Bu hep böyle olmuştur. Dik duranlar en ilkel üreme biçimi olan eşeyli üreme formundalar. Kendi türdeşlerini yok ettiklerini siz söylediniz. Bu türden saldırgan bir yapı eninde sonunda kendi kendini yok eder. Sercaria yıldız kümesindeki r-234 ve Neparia geçiş bölgesindeki t-123'ü hatırlayın. Her iki gezegende de dik duranlara benzer bilince sahip organik yapılar oluşmuş ve bir milyonluk yeniden oluşum sürecinde kendi kendilerini yok etmişlerdir.

- Yani?

- Yani evrensel bilince bir zarar verecek düzeye gelmeden

çoktan kendilerini yok etmiş olurlar. Yapılan olasılık hesaplarına göre kendilerini yok etme olasılıkları yüzde 98.2.

- Yine de yüzde 1.8'lik bir olasılık var ama.
- Evet ama düşük.

- Düşük olsa bile evrensel bilinç katmanını dik duranların sorumluluğunu size verdi. Ne de olsa onlar sizin türdeşleriniz.
- Bizim türdeşlerimiz değil, onlar sadece bizim genetik kodumuzu taşıyan aktarıcılar. Biz form-5 düzeyindeyiz. Onlar ilkel organizmalar.

- Öyle ya da böyle. Bunu siz başlattınız, sorumluluk da size aittir.
- Fakat...

- Karar verilmiştir.
- Anlıyorum... Yüksek evrensel bilincin kararlarına karşı çıkamayız. Bizden beklenen tam olarak nedir?

- Çok basit. Dik duranların en azından Form-2 düzeyine gelmeleri için rehberlik yapacaksınız. Tabi ki dik duranların bundan haberi olmayacak.
- Fakat bunu nasıl yaparsınız? Onlar çok basit organizmalar.

- Bu sizin sorunuz. Evrensel bilinç olarak biz şimdiye kadar sadece onları gözlemledik. Gelişimlerini etkileyecek herhangi bir müdahale de bulunmadık. Gözlemlerimizde ilginç bir bulguyla karşılaştık. Aralarında rehberler çıkmış.

- Rehberler mi?
- Evet. Bilinç düzeyi form-3 ya da form-4 olan bireyler. Bu tür bir bilinç atlamasını açıkçası çözemedik. Siz belki bunu bize açıklayabilirsiniz.

- Sanırım bizim genetik kodumuz, evrensel dalga boyunun belli zamanlardaki artmasına ve dalgalanmasına duyarlı olmuştur. Bu zamanlarda örneklenen bireyler bizim genetik kodumuza sahip oluyorlar. Yine de form-5'e ulaşmaları imkansız çünkü genetik kodları bunu engeller. Dedğim gibi ilkeller.

- Neyse. Bu rehberler dik duranları form-2 düzeyine çıkartmamış olsalar da anlaşılan dik duranlara bir fikir vermişler. İşin ilginç rehberlerinin çoğunu yok etmişler.

- Yok mu etmişler?! Çok ilkel bir tür, inanılır gibi değil.
- Evet öyle görünüyor. Fakat evrensel bilinç için rehberlerin bu çabaları bu yeterli değil. Dik duranların en azından form-2 düzeyine çıkarılmaları gerekir yoksa...

- Yoksa?
- Yoksa boşluksal karantinaya alınacaklar. Kimseye zarar veremeyecekleri katman evrene taşınacaklar.

- Fakat dört yüz milyon yıl daha beklerseniz bizim genetik kodumuz açığa çıkacaktır. Böylece doğrudan form-5 bilinç düzeyine atlayacaklardır.

- Bu kadar vakit yok. Evrensel öngörü merkezine göre dik duranlar bir milyon yıl sonra zaman ötesi mekansal taşınmayı bulacaklar ve evrende dolaşmaya başlayacaklar. Ve tabi ellerinde bilinçsel Zordaria kristalleri olmayacak. Bu

ise tüm türler için ikinci bir Eritron vakası olacaktır.

- Peki, yüce mahkemenize bir önerim var. Bizim genetik kodumuzu evrensel zaman dalga tabanı metoduyla çatlatsak ve dik duranlar doğrudan form-5 bilinç düzeyine sıçrasalar?
- Hayır! Daha önce dediğim gibi yeni organik deneyler yasak. Bu tür genetik çatlamlar evrensel merkezin gücünü çok azaltıyor. Daha da önemlisi yaptığınız ters sonuçlanırsa dik duranlar form negatif bir seviyesine düşebilirler.

- Bunda ne var ki? X-41'de ayakta duranların dışındaki diğer tüm organik yaşam biçimleri form negatif bir ve form sıfır düzeyinde.
- Hayır bunu yapmaya yetkiniz yok. Eritron tehlikesi geçerli bir sebep oluşturuyordu ama şimdi durum farklı.

- Anladım...
- Dik duranların geleceği size emanet. Evrensel bilinç mahkemesi olarak sizi ve onları sürekli gözlemleyeceğiz.

- Anlaşıldı.
- Gitmeden önce bir soru sormak istiyorum.

- Evet?
- Dik duranların form-2 bilinç düzeyine kısa geçiş ve dönüşleri neden oluyor?

- Belirli bir süre form-2 ye geçip sonra form-1 bilinç düzeyine mi dönüşüyorlar?
- Evet. Dik duranların deymi ile "aşık oluyorlar"

- Hmmm. Sanırım açıklayabilirim. İlkel ve basit çoğalma metodu olan eşeyli üremenin bilinçsel hazırlık aşamasında, bizim genetik kodun gölgesi diyebileceğimiz bir ayrışma, dik duranlara bu deneyimi yaşatıyordu. Yine de kesin bir şey söylemek için Naomah 'ın kayıtlarına bakmak gerekli.
- Son bir şey. Dik duranlar bütün evrenin kendilerinin varoluşu için yaratıldığını düşünüyorlar. Buna ne dersiniz?

- Bu tür alt bilinç formlarında çok yaygın görülen bir düşünme biçimidir. Belki de Naomah'ın bir muzipliği olabilir. Bilirsiniz evrensel şakacı olarak adlandırılırdı.
- Yine de çok budalaca.

- Form 1 bilinç düzeyi için budalaca değil.
- Mahkeme bitmiştir. Evrensel bilinç katmanını gerekli olanı yapacaktır.

- Anlaşıldı. Evrensel bilinç katmanının tüm kararlarına saygılıyız ve gereğini yerine getireceğiz.

Mavi ışıklar saçan iki büyük kürenin önce biri parlaklığını yitirdi daha sonra diğeri.

Bu sırada, uzaklarda çok uzaklarda, orta büyüklükte bir yıldızın etrafında dönüp duran mavi bir gezegenin üstünde, dik duranlardan biri gecenin karanlığında parlayan yıldızlara bakıp "Neden? Neden? Neden ?" diye mırıldanıyordu.

© Mehmet Emin Arı

www.eminari.com adresinden alınmıştır

ISAAC ASIMOV

Burak Ata

ISAAC ASIMOV

"Isaac Asimov ve bilimkurgu çoğu okur için aynı anlama gelir. O bilimkurgunun dahisi, hala hüküm süren peygamberi, güler yüzlü patriği ve gelmiş geçmiş en verimli yazarıydı."

Yukarıdaki sözler Asimov'un ölümünden sonra basılan ve çoğu kişinin bilmediği fantastik öykülerinin yer aldığı "The Final Magic-Fantasy Collection" adlı kitabının önsözünde yer alır. Başka bir yazardan söz ediyor olsaydık övgüleri kitabın satışını arttırmasına yönelik pazarlama taktikleri olarak düşünebilir ve abartılı bulurduk, ama başka birinden söz etmiyoruz. Söz ettiğimiz yazar hayatı boyunca 467 adet kitap yazmış, sekiz Hugo üç Nebula ödülü almış, bilimkurgu edebiyatında kendi akımını yaratmış bir "Grandmaster"dır. ¹

Rusya'da doğup Amerika'ya iltica eden Asimov yazarlığın yanı sıra biyokimya dalında doktora sahibidir. Öykülerinin çoğunun bilimsel temellere dayanmasının sebebi, zaten bir bilimadamı olmasından kaynaklanır. Öyle ki eğer Asimov'un ana mantığını kabul ederseniz eserlerinin aşağı yukarı hiç birinde mantık hatası bulamazsınız. Bir başka deyişle oyunu Asimov'un kurallarına göre oynadığımızda kesinlikle zevk alırsınız.

Acaba Asimov'u özel yapan, bu kadar çok ödülü kazanmasını sağlayan farklılığı nedir? Büyük ihtimalle zaman kavramıdır. Çoğu bilimkurgu yazarı, bin-ikibin yıllık gelecek için bile hayal kurmakta zorlanırken Asimov için zaman sadece bir detaydır.

Eğer Asimov öykülerini sıraya koymak istersek "Ben, Robot" büyük ihtimal ilk sırayı alacaktır. Yakın gelecek diyebileceğimiz yıllarda geçen öyküde insanoğlu ilk robotları yaratmıştır. İlk "Pozitronik" beyinler piyasaya sürülürken üç kural beyinlerine kazınır; -ki bu kurallar Asimov'un ölümünden sonra yazılan seriler dışında hiç bir değişikliğe uğramayacaktır. ²

1. Bir robot hiç bir şekilde bir insana zarar veremez yada eylemsiz kalarak zarar görmesine yol açamaz.

2. Bir robot, kendisine insanlar tarafından verilen emirleri, birinci kuralla çelişmediği sürece yerine getirmek zorundadır.

3. Bir robot sonuçları ilk iki kuralla çelişmediği sürece, kendi varlığını korumak zorundadır. ³

Böylelikle bir efsanenin temelleri atılmış olur. Belli zaman aralıklarıyla devam eden robot öykülerinin ardından "Çelik Mağaralar" ile karşılaşırız. Öykümüzde insan oğlu uzayda

yaşamaya karar verenler ve dünyanın kabuğu içinde çelik mağaralarda yaşamaya çalışanlar olmak üzere ikiye ayrılmıştır. Çelik mağaralarda yaşayan insanlar zamanında işçilerin makinelerle isyan ettiği sebeplerden dolayı robotlara isyan etmektedir. Dış uzaylı denen diğer kesim ise mümkün olduğunca işlerini robotlara yaptırma taraftarıdır. İlk insan benzeri robot Daniel ile çelik mağaralarda orta dereceli bir polisin bilimkurgu-macera karışımı ortaklıkları anlatılır bu kitapta. Daniel ile polisimiz daha sonra iki öyküde daha birlikte çalışacak ve dünya dışındaki gezegenlerde de gizemleri çözeceklerdir. Bu öykülerde insan geleceğine iki yol çizilmiştir. Dünyada kalanlar geleneklerine bağlı ve dışa kapalı tutum sergilerken, dış uzaylılar teknolojiye ileri ama sosyal yaşamda bağımsız olmayı tercih etmişlerdir. Öyle ki çoğu dış dünyalarda her işi robotlar yapmakta ve insanların aile kavramı yavaş yavaş ortadan kalkmaktadır. Bu konuya oldukça uzun zaman aralığından sonra karamsar bir sürprizle tekrar değinir Asimov.

Bu ilk öykülerden sonra insanlık uzaya koloni haline yayılmaya başlar. Ulaşmak istedikleri yıldız sistemleri oldukça uzak olduğu için bir çok neslin üzerinde yaşayıp öldüğü, kendi doğal döngüsü olan koloni gemileri ortaya çıkar. Asimov bir kaç kitabından da bu yolculuklardan söz etmiştir.

Öykülerin bu sıra ile incelediğimizde zaman aralıkları diğer yazarlarınkinden çok da farklı değildir. Fakat bu koloni öykülerinden sonra Asimov zamanda adeta bir sıçrama yapar ve aklımızın pek de almadığı geleceğe uzanır. Düşünün ki insanlar tüm galaksiye yayılmıştır. Üniversitelerde hayatın başlangıcı tartışılırken "İnsanlık evrim sonucu galaksinin değişik yerlerinde ortaya çıkmıştır." fikri ağır basar. "İnsanların tek orijinli, tek gezegen kaynaklı olması" romantizm olarak görülür. Robotlar ise birer efsane olmuşlardır. Dünyalar, sistemler arasında savaşlar vardır. Bu savaşlar sonucunda İmparatorluk kurulur. İmparatorluk "barbar" olarak adlandırdıkları dış sistemlere "medeniyet"i götürmektedir. Asimov'a göre bu sistem bir müddet işe yaramış va İmparatorluk altın çağını yaşamıştır.

Daha sonra psikotarih biliminin yaratıcısı Seldon ortaya çıkar. Seldon'a göre bir yada bir kaç kişi içeren gelecek tahminleri yapmak imkansızdır. Ancak koca toplumlar ele alındığında belli bir hata payıyla matematiksel olarak yapılan analizler gelecekte neler olacağını önümüze sürebilmektedir. Seldon çalışmaları sonucu İmparatorluğun çökeceğini ve bu çöküş dönenminin insanlık açısından çok sıkıntılı geçeceğini öğrenir. Binlerce yıla yayılan çöküş döneminin sıkıntılarını azaltmanın tek yolu ise parçalanmayı hızlandırmaktır! Seldon gelecek için iki ayrı proje planlar. İnsanlığı yine ikiye böler başka bir tabirle. Bunlara birinci ve ikinci Vakıf adını verir.

Birinci Vakıf'daki insanlar binlerce yıl sonra İmparatorluğun yerini alacak ve galaksideki dengeyi kurmaya çalışacaklardır. Birinci vakıf için çizilen yoldaki gelişmeler teknolojik gelişmeleri içerir. Psikotarih hakkında hiç bir bilgileri yoktur. Sadece Seldon tarafından öngörülen tarihlerde hologram

olarak önlerine sunulan tavsiyeleri vardır. Böylelikle birinci Vakıfta Heri Seldon bir bilimadamından çok bir mit olarak, bir peygamber olarak görülür. Seldon'un onları hertürlü tehlikeye karşı bir şekilde önceden uyaracağını düşünmeye başlar-lar.

İkinci vakfın varlığı birinci vakıftakiler için bir efsanedir. İkinci vakıf psikotarih biliminde ve telepatide ilerleme sağlar ve gerekli yerlerde birinci Vakfın içine sızarak bir şekilde Seldon'un önceden tahmin edemediği sorunları çözerler.

Örneğin imparatorluktan birinci vakfa geçiş esnasında "Katır" olayı yaşanır. Seldon'nunda belirttiği üzere psikotarihin öngördüğü gelecek belli bir hata payına sahiptir. Katır da bu gelecek için tam bir istisnadır. Katır telepatik güçlere ve ikna yeteneğine sahip olduğu için normal hesaplamalar sonucu düşünülen geleceği değiştirir. Fakat ikinci vakfın devreye girmesiyle Katır sorunu çözülür.

Bu müdahalelerin biri esnasında Birinci Vakıflılar diğer Vakfı öğrenir. Bu hiç de hoşlarına gitmez. Onları perde arkasından kendilerini yöneten güçler, kendilerini de onların kobayları gibi görürler. Böylece "Diğer Vakıflı" avı başlar. İkinci vakfı çöktiklerine inanırlar.

"Vakıf ve Dünya" serisinin başlamasıyla "Gaia" ile tanışırız. Gaia tam anlamıyla ortak yaşayan bir ekosistemdir. Öyleki Gaia gezegeninde yaşayan tüm bilinç ortaktır ve bu bilinçten bir miktar her varlıkta vardır. Bu dünyaya gelen Asimov'un zoraki kahramanlarının amacı hala varsa ikinci vakfın yerini bulmaktır. Aslında bu görev onlara bir tür sürgün amacıyla verilmiştir. Zaten kendi amaçları, kesinlikle var olduklarına inandıkları, insanların orjini olan Dünyayı (Earth) bulmaktır. Öykünün sonundaki sürpriz Asimov'un belkide zirveye çıktığı andır. Kendi evreninin sağdık okuyucularına öyle bir açıklama yapar ki tüm taşlar yerine oturur.

Asimov'un öykülerini okurken en fazla haz aldığımız anlar efsaneler ve sürpriz sonlardır. Beş ,on kitap önce okuduğunuz öykü, geleceği içeren yeni kitapta önünüze bir mit yada efsane olarak çıkar -hemde tüm gerçekçiliği ile yani çarpıtılarak!. Sürpriz sonlar hakkında bilgi edinmek için ise kitaplarını okumalısınız.

Asimov çoğu kitabını bu mantık içerisinde yazdıysa da , tamamiyle bağımsız öyküleri de vardır. "The End of Eternity" ve "Fantastic Voyage" "Fantastic Voyage II" bağımsız öykülerine birer örnektir.

NOTLAR:

1. Asimov 1987 yılında hayatboyu "Nebula Grandmaster" ödülüne layık görülmüştür.

2. Asimov'un ölümünden sonra, onun yarattığı evren ile ilgili bir çok kitap yazılmıştır. Bunlardan en ünlüsü olan "Caliban Trilogy"de Robot yasalarının değiştirilmesine karar verilmiştir. Değiştirilmiş robot konuları;

- 1 - Bir robot insanlara zarar vermez.
- 2 - Bir robot ilk kuralla çalışmadığı sürece insanlarla işbirliğine girmek zorundadır.
- 3 - Bir robot ilk kuralla çalışmadığı sürece kendi varlığını korumak zorundadır.
- 4 - İlk üç kuralla muhalefet etmediği sürece bir robot istediği herşeyi yapabilir.

3. Robot Kanunlarının Orijinal Hali;

"The Three Laws of Robotics are:

1. A robot may not injure a human being, or, through inaction, allow a human being to come to harm.
2. A robot must obey the orders given it by human beings except where such orders would conflict with the First Law.
3. A robot must protect its own existence as long as such protection does not conflict with the First or Second Law"

"Ben, Robot" kitabından alınmıştır. Robot yasalarının değiştirilmiş hali;

1. A robot may not injure a human being.
 2. A robot must cooperate with human beings except where such cooperation would conflict with the first law.
 3. A robot must protect its own existence, as long as such a protection does not conflict with the first law.
 4. A robot may do anything it likes, except where such action would violate the first, second, or third laws.
- "Isaac Asimov's Inferno" kitabından alınmıştır.

(Bu yazı daha önce www.kayipdunya.com sitesinde yayımlanmıştır.)

KİTAPLIK

İsmail Şahin

Bu sayımızdaki kitaplık köşesinde 1971 yılında OKAT YAYINEVİ tarafından yayınlanan "UZAY SERİSİ" isimli bilim-kurgu dizisini veriyoruz. Her ne kadar 16 kitaplık bir seri olsa da son kitabın ikinci sayfasında "BEYNİMDEKİ DÜŞMAN" isimli 17. kitabın reklamı bulunmaktadır. Bu durumda "Uzay Serisi" kaç kitaptan oluşacaktı şeklinde bir soru akla gelebilir. Seride yayınlanan kitaplardan bazıları, aradan 35 sene geçmiş olmasına rağmen bir daha yayınlanmamıştır. Bazıları ise daha sonraki yıllarda gerek aynı gerekse farklı isimlerle tekrar karşımıza çıkmıştır. Mesela "Çelik Mağaralar, Fahrenheit 451, Anarşist ve Uzayda İlk Oyun" isimli kitaplar. Kitapların orijinaleri gibi olmayıp epeyce kısaltılarak yayınlandığını da bu arada belirtelim.

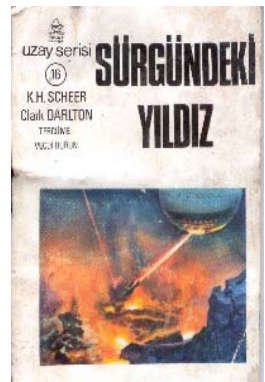
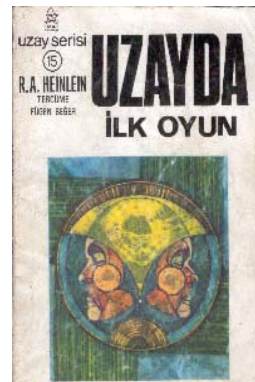
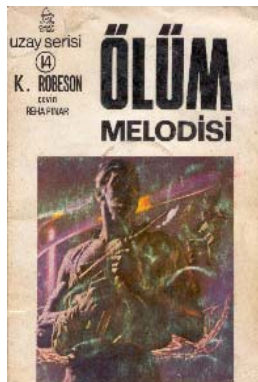
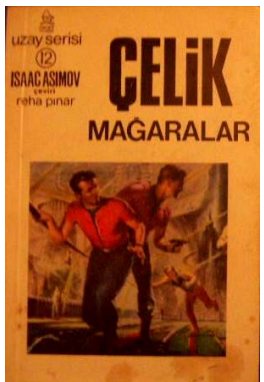
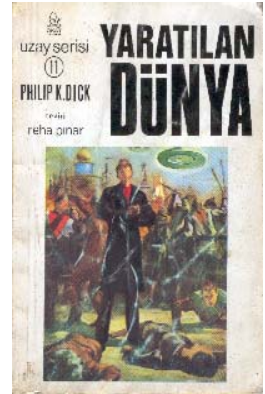
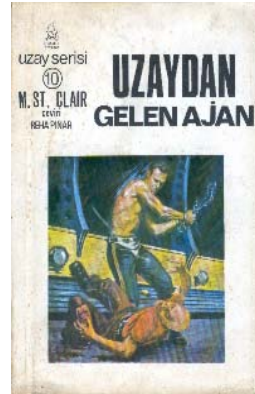
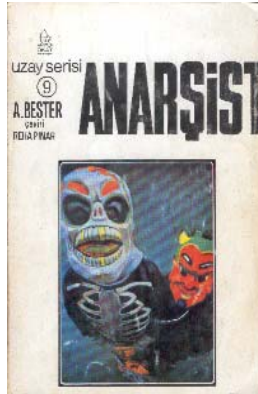
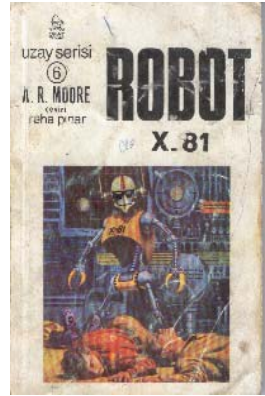
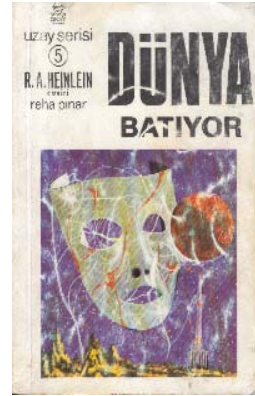
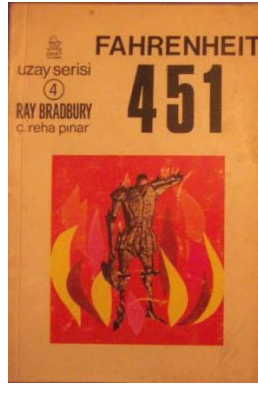
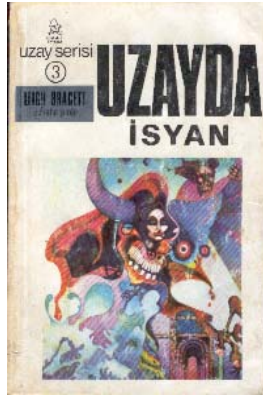
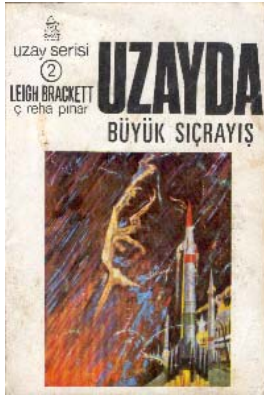
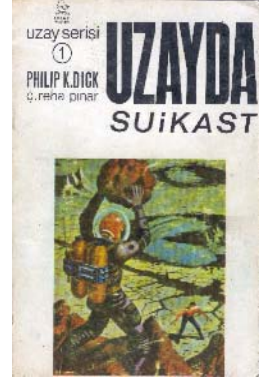
KİTAP ADI

YAZARI

- 1-Uzayda Suikast
- 2-Uzayda Büyük Sıçrayış
- 3-Uzayda İsyan
- 4-Fahrenheit 451
- 5-Dünya Batıyor
- 6-Robot X-81
- 7-Maymunlar Gezegeni
- 8-Kan Damarlarında Yolculuk
- 9-Anarşist
- 10-Uzaydan Gelen Ajan
- 11-Yaratılan Dünya
- 12-Çelik Mağaralar
- 13-Kutsal Gezegen
- 14-Ölüm Melodisi
- 15-Uzayda İlk Oyun
- 16-Sürgündeki Yıldız

Philip K. Dick
Leigh Brackett
Leigh Brackett
Ray Bradbury
Robert A. Heinlein
A.R. Moore
Pierre Boulle
Isaac Asimov
Alfred Bester
Margaret St. Clair
Philip K. Dick
Isaac Asimov
Jeremey Strike
Kenneth Robeson
Robert A. Heinlein
K.H. Scheer

(4.ve 12. kitap haricindeki kapak resimleri www.bilimkurgu2000.com sitesinden alınmıştır.)

ÖLÜLER ÜLKESİ

Afşar Çelik

ÖLÜLER ÜLKESİ

Mustafa, Akay yokuşundan inerken o kadar bitkindi ki bütün istediği canı acımadan evine kadar yuvarlanıp gitmekti. Gene bir performans değerlendirme testinden çıkmıştı. Gerçi gene başarılı olmuştu ama bu her gün daha da zorlaşıyor gibi geliyordu ona.

Eskiden genel müdürlükten altı ayda bir gelen genelgeler, bir müddet sonra üç ayda bir şimdilerde ise neredeyse haftada bir kadar sıklaşmıştı. Bunun performansın arttırılması için düşünülmüş bir tedbirler paketi olduğu söyleniyordu. İskelete benzeyen genel müdür, suratına iğneyle tutturulmuş bir tebessümle yapılan her şeyin ulusun yararı düşünülerek yapıldığını hayatımızı kolaylaştırmaya yönelik yapıldığını söylüyordu.

Aslında özellikle büyük şehirlerde trafik sorunu çözülmüştü. Artık modası geçmiş raylı sistemler nostalji seferleri için kullanılıyordu. Vakum- tüp sistemi ile raylı sistemden yüzde kırk daha fazla zaman ve enerji tasarrufu sağlanmıştı. Valilik başkent'in en işlek yerlerine hoparlörler yerleştirmiş, gün boyunca çeşitli istatistikler sunuyordu. Artık hisseleri borsada satılan birkaç şirket kalmasına rağmen borsa meraklıları için önceleri bulunmaz bir nimet olmuştu bu hoparlörler. Ultrasonik ses ulaşımı sistemi ile aslında gürültü kirliliği olmadan , devletin çok daha fazla sayıda yurttaşa ulaşabilmesi mümkündü ama yüksek bürokratlar, halkın eskiye bağlılığını bildiğinden şimdilik köklü bir değişim için erken olabileceği yönünde birleşiyorlardı. Gene de özellikle devletin kurallarına uyulma oranının yükseltilmesi için USS'ne geçmeye can atıyorlardı. Artık genelgelerle, sesli duyurularla vakit kaybedilmeyecek, vatandaşlar ne olduğunu bile anlamadan kurallara uyacak ve ulusal uyumun en güzel örneği sergilenecekti. Elbette bu sistemi tasarlayanlar için özel ses kalkanları tahsis edilecekti. Kuralları koyanların bir üstünlüğü olmalıydı. Mustafa şimdilik uyması gereken genelgelerde fazla bir yanlış yapmadan çalışabiliyordu ama içinden hain bir ses, “Çuvallaman yakındır!” deyip duruyordu. Eski meclis kavşağına nihayet geldiğinde bu yokuşu nasıl bu kadar yavaş indiğine şaşıtı. Nedendir bilinmez, son zamanlarda hayatının bir kase bal gibi ağır ağır aktığını sanıyordu. “ Ne ediyorum ben ya?! Kendine gel oğlum Mustafa! Manyak mısın lan?! Her şeyi bu kadar kafaya takarsan olacağı bu tabii. Yürümeyi bile unutuyorsun.”

Şimdi... Eski meclis kavşağına ulaştığında adımlarının bir rüyadaki gibi “yavaşladığını” fark etti. İçinden çıkılmaz kâbuslardaki o ümitsiz kaçışları gibi... Hem ağırlıksız olup hem uçamamak, hem bunu bilip hem değiştirememenin o korkulu çaresizliği şimdi gene göğsüne bir yumruk gibi oturmuştu.

Çevresindeki her şey normal bir hızda hareket ediyordu ama bir o, “ilerleyemiyordu”. Gene araçlar ışıklara uymakta sabırsız davranıyor, yayalar geçitlerde birbirleriyle çarpışıyor ve bir türlü hangi tarafın kendi gidişlerine ayrıldığını anlamıyor, böyle bir “karışıklık” yarattığı için belediyeye kızıyorlardı. Karşıdan gelen adamla çarpıştığında güneş gözlüğü

düşecek gibi olan kadın yanındaki arkadaşına yakınıyordu: - Ama şekerim böyle olmaz ki! Bak askerlere ne kadar düzenliler... Artık bu belediyecilik oyununu bıraksalar da askerlere devretseler, gör bak bu magandalardan bir tane kalıyor mu yollarda... Hem herkes nereden gideceğini daha rahat öğrenirdi..

- Ay haklısın şekerim! Çok haklısın! Bazı salaklar da “Ne gerek var bu kadar çok genelgeye falan demiyorlar mı, şaşıyorum ayol! Devlet tutuyor hepimizin yararı için standart lokmalık ekmek üretiyor bunlar şikayetçi! Hiç sormuyorlar ama “Kalp krizi sayısında nasıl azalma sağlandı?” diye. Mustafa hareketlerinin bu ağdalı akışından iyice bunalmışken kadınların konuşmalarını daha fazla duymak istemedi. Çünkü her performans değerlendirme testinde göğsünün daha fazla sıkıştığını hissediyordu. “ Bir de bizim enstitüde nasıl çalıştığımızı bilseler acaba bunların kalbi dayanır mı?”

Devlet her gün kendi tesislerinde üretilen “sağlıklı” gıdalara bir yenisin eklendiği müjdesini veriyor, çeşitli hastalıklarda ki azalmalardan bahsediyordu.

Ayaklarını zorla sürdüğü şu anda eski meclis kavşağının dört yanına yerleştirilmiş “Kamusal Bilgilendirme Sistemleri”nden halkın üzerine yağın istatistikler, ve onları okuyan metalik ses kafasında insafsız bir boş teneke gibi tangırdıyordu.

O sırada kadınların karşıya geçtiğini ve bir dahaki yeşili beklemesi gerektiğini gördü. Kızmağa bile gücü yoktu. O sırada başka bir konuşmaya kulak misafiri oldu. Hiç olmazsa kulağına çarpan şu metalik sestene daha iyiydi.

- Geçen gün gelen koordinatörü gördün mü?

- Konferansa gelen mi? Evet nefis bir konferanstı.

- Oğlum, manyak mısın nesin? Ben karının bacaklarından bahsediyorum sen ne diyorsun?

- Abi ne bileyim ya... Acayip şeyler söyledi...

- Sen zaten böylesin oğlum! Nerede lüzumsuz bir şey varsa içindesin!

- Ama abi! Öyle deme bak kadın, “Ölümler Ülkesi”nden” bahsetti.

Bu söz üzerine sanki her yer bir anda sessizleşti, belki Mustafa öyle olduğunu sandı, arkadaşlar tedirgin bir sessizlikle bir an birbirlerine baktılar. Konuşulmaması gereken bir şey söylenmiş gibiydi. Bir anda etrafındaki havanın yoğunlaştığını hissetti. Şimdi trafik bile yavaşlamış gibiydi.

Yanından geçen insanların yüzleri değişiyor, acı bir hal alıyordu sanki.

Kafasını içinden bir fısıltı: “Ortam kayması... Tutarlılık için diazem çabuk, çabuk! Paniğe kapılmamalı!”

Bu sese bir anlam veremedi. Tansiyonunun düşüp düşmediğini de bilmiyordu. Belirgin bir şikâyeti yoktu.

“Ölümler Ülkesi”? Adını birkaç defa duymuş olmasına rağmen çok anlamsız bulmuştu. Neresiydi orası? Bir rivayetten ibaret miydi sadece? Orada kimler vardı? Sıradan bir mezarlıktan ne farkı vardı?

Bu sefer yeşil ışığı yakalayarak karşıya geçtiğinde, ayaklarının nasıl bu kadar ağırlaşabildiğine iyice şaşırmağa başlamıştı. Yine ayaklarını zorlukla sürükleyerek eski meclis parkına doğru yürüdü ve ilk bulduğu banka kendini attı.

Çantasını yanına koydu. Öne doğru eğildi başın ellerinin arasına aldı, sanki iki eliyle tutmasa, omuzlarının üstünde duramayacakmış gibi...

O sırada arkasındaki banka iki genç oturdu. Onların oturmasıyla canı iyice sıkıldı. "Offff! Kafam zaten kazan gibi... Niçin her şey üstüme geliyor? Kafam bul..." o sırada bey-ninde bir düğümün çözülmeğe başladığını hissetti. Sabahtan beri üstüne üstüne gelen, onu ezen her şey sanki uzaklaşma-ğa başlamıştı. Sanki... Gözlerini kaplayan o reçel tabakasın-dan kurtuluyordu. O ana kadar seslerinde görüntülere benzer şekilde eriyerek kulağına dolduğunu fark etti.... Ve arkadaki gençlerin fısıltılarını apaçık işitmeğe başladı.

- Oğlum başka yerde konuşsak lan?!
- S.ktir et lan... Herif keş oğlum, görmüyon mu? Duman olmuş herif... Hiç bi bok anlamaz merak etme....
- Peki abi nasıl gidicez?
- Şehrin dışına doğru bir yerde, hoparlörlerin falan olmadığı bir arsa var...

Mustafa'nın merakı artmağa başlamıştı, bir müddet daha pozunu bozmadan dinledi.

- Oğlum ben korkarım lan öyle yerlerden... Kimbilir ne biçim adamlar vardır orada...

- Kes be! Sanki burada ne biçim adamlar var baksana! Diyerek arkadaşına Mustafa'yı gösterdi.

O anda da Mustafa'nın uyanık bakışları ile karşılaştı.

- Sıçtık oğlum! herif bizi dinliyormuş lan!

Kaçmak üzereyken, Mustafa çocuğun koluna yapıştı:

- Yok öyle kaçmak! Devlet babaya anlat bakalım şu "Ölüler Ülkesi" neymiş? Kim sokuyor kafanıza böyle şeyleri? Orası mezarlık gibi bir yer...

Çocuk Mustafa'nın elinden kurtulamayacağını anlayınca:

- Abi kurban olayım, bırak kolumu, biz öylesine geyik yapıyorduk, bir yere gideceğimiz yok...

Mustafa bir anda sertleşerek:

- Kes lan! Otur bakalım şuraya! Anlatın bakalım nereye gidi-yorsunuz? Ne yapacaksınız orada? Kim var orada?

Bütün sertliğine rağmen, çocuklar Mustafa'nın gerçekte bir şey bilmediğini anlamakta gecikmediler.

- Abi sen daha iyi bilirsin, ne de olsa devlet adamısın...

Sorularındaki gizleyemediği heyecanın farkına varmasına, kendini ele verdiğini hissetmesine rağmen Mustafa , rolünü sürdürdü:

- Elbette ben daha iyi bilirim ama bakalım sizin beyninizi nasıl yıkamışlar?

Çocuklar birbirlerine bakıp gülümsediler. Adam gerçekten polis olsaydı şimdiye kadar çoktan soluğu ekip arabasında alacaklarını bildiklerinden konuşmakta sakınca görmediler.

- Yani abi şimdi... Biz ne diyelim?

- Ne biliyorsanız onu!

Bir kaç saniye süren sessizlikten sonra daha cesur olanı konuşmağa başladı:

- Abi biz de fazla bir şey bilmiyoz aslında...

- Eee?

- Yanisi şu... Dendiğine göre orada hoparlörler, uyarıcılar falan yokmuş. Periyodik dezenfeksiyon falan yokmuş, iş programları, beslenme programları, tatil programları yokmuş.

- Nasıl yani? Hiç mi program yokmuş?

- İ! Hiç yokmuş!

- Olmaz canım, olamaz... Bir kere dezenfeksiyon programı

olmazsa insan ölür... Devlet boşuna mı yapıyor o kadar dezenfeksiyonu? Hep bizim iyiliğimiz için...

- Dendiğine göre orada bizim iyiliğimizi düşünen biri de yokmuş...

- Ne ! Olamaz! Devlet de mi yok!? Peki güvenliği kim sağ-lıyor? Yatma saatlerini kim düzenliyor? Sokakları kim gözetliyor? Uykumuzu kim denetliyor.. Eğer evimde mer-kezi emniyet müdürlüğü kamerası olmasa beni hırsızlara karşı kim korur?

- Abi o kadarını bilmiyorum artık ama okul varsa da bura-daki gibi değilmiş valla ben sırf okuldan sıkıldığımdan gidicem!

- Saçmalamayın çocuklar! Okul çok önemli! Bakın burada her şeyi öğreniyorsunuz... Nasıl karşıdan karşıya geçilir, bayramlarda hangi marşlar söylenir? Her şeyi!

- Abi be! Sen tozutmmuşsun ya! Bu milletin topu tozutmuş şerefsizim! Sıkıldım ben! Gidiyom ben!

Genç yerinden kalktı. O anda her şey yine birden bire yavaşladı. Mustafa gence doğru uzandı. Kolunu kaldırmakta bile zorlanıyordu. Yine de onu tutmak zorunda olduğunu "biliyordu". Sanki içinden o çocuğa "inanıyordu" ve kendisini bırakmamasını istiyordu. Tehlikeli bir merakla öldürücü bir sevinci tutar gibi tutuyordu çocuğun kolunu. Sanki o çocuk, kolundan tutan adamı gerçekten başka bir yere "kaçırabilecekmiş" gibi. İşte o anda... Beyninin içinde binlerce görüntü birbiri ardına geçti. Bayramlarda bayrak taşıması, jimnastik ekibi olarak marşları hınçla okumaları.. Hayatının bütün aşamaları kare kare birbirinin üstünden geçti... hepsi önceden belirlenmiş yerlerine ışık hızıyla yerleşti. Her şey dondu.

Biri onu tutup yukarı doğru çekiyordu, vücudu hafiflemişti.. Hayatının resim karelerinin oluşturduğu o geniş alana tepeden bakıyordu şimdi. Bu.. Tanıdık bir resim gibiydi. Tanıdık birinin resmi gibiydi. Gözlerinde boş bakışlar, derin bir ifade yokluğu... Başka bir büyük resmin diğerlerinden fakı olmayan karesi gibi... Bu.... Kendisinin resmiydi! Bu ifadesiz bakışlar onundu.. Yukarı çekilmeye devam etti. O zaman daha büyük bir şaşkınlık yaşadı. Çünkü şimdi kendi büyük resmi bile küçülüyor ve yanı başında başka ifadesiz yüzler belirmeye başlıyordu. Ve ifadesiz yüzlerin birer küçük kare halinde içinde eridiği daha büyük bir resim belirmeye başlıyordu....

Mustafa yüzlerdeki o hep aynı ifadesizlikten dehşete düş-müş bir halde haykırmağa başladı. Önce çığlığı , içine çekil-diği o karanlık uzayda boğulur gibi oldu fakat bir müddet sonra kendi sesini , başka seslerle beraber işitmeye başladı.

- Tamam! Geldi! Kurtardık!

Mustafa gözlerini dehşetle açtığı anda odanın aydınlığından kör olacağını sandı.

- Aferin! Güçlü adammışsın Mustafa! Senin kadar ilaç ve USS ile yüklü başkası olsa beyni çatlardı. Eh temizlemek biraz zamanımızı aldı tabii. Amma inatçıymışsın... O her şeyin yavaşladığı anlar var ya...

Sesi zayıf çıkıyordu ve bir cevap verebilmesine şaşırmıştı:

- Evet?

- O anlarda ha çıktın ha çıkacaksın diye bekliyorduk... O kadar mı seviyordun Ankara'yı?

- Ankarayı mı? Sevmek mi? Neredeyiz ki?

- Aslında haklısın, Ankara'dasın ama değilsin...
Mustafa bu cevaptan hiçbir şey anlamadı:
- Lütfen... Bana doğruyu söyleyin... Ben neredeyim?
Mavi önlüklü, gözlüklü doktor, terli alnını sildi ve gülümseyerek:
- Evet... Demek nerede olduğunu merak ediyorsun... O zaman söyleyeyim... "Ölümler Ülkesi'ne" hoş geldin

Mustafa şaşkındı. Burada herkes "istediği yerden" yürüyordu. "Vatandaşların Standart Yürüme Mesafesi" uygulamasından habersizdiler. Önceleri yürümekten bile korktu. Çünkü her an biriyle çarpışabiliyordu. Oysa Ankara'da kaldırımlar kulvarlara ayrılmıştı ve her kulvarda kaç kişinin yürüyeceği belliydi. Enine çizilmiş mesafe çizgilerine uyarak yüründüğünde herkes birbirine eşit mesafede kalıyor ve yaya trafiği asla "tıkanmıyordu". Öbür yandan zaten resmi bildirimlerle beraber, yürüyüş ritmi veren marşlar devamlı çalındığı için "asla yanılmayan" vatandaşlar bu büyük uyumun verdiği mutlulukla daha verimli çalışabiliyordu.

Her ne kadar mikro devre teknolojisi geriden izleniyorsa da dost ülkelerin "bağışladığı" devreler hayatın daha kolay programlanmasını sağlamıştı. Artık herhangi bir vatandaş hastalandığında yapacağı şey sadece evindeki kontrol panelindeki sağlık düğmesine basmaktı. Gerçi bazı ihtiyar vatandaşlar panelde o düğmeyi bulana kadar kalp krizinden ölse de hükümet bunu "eğitim zayıfatı" olarak kabul edip, gelişmekte olan bir ulusun birlik ve beraberliğinin böyle istisnalarla yıpratılmasına asla izin vermiyordu.

Mustafa iki saattir birbirine hiç uymayan adımlarla yürüyen bu insanlara bakıyordu. Kıyafetleri tuhaftı. Hiç birbirine uymuyordu. Oysa Ankara, erkek memurların hangi gün hangi takım elbiseyi giymeleri gerektiğini planlamıştı. Devlet işi, tesadüflere bırakılamayacak kadar ciddi bir işti. Rengarenk uyumsuz kıyafetler, hatta bazılarını yırtık ayakkabıları Mustafa'yı dehşete düşürüyordu. Ama onu en çok sarsan insanların birbirlerine yakın yürüme-leri olmuştu. Kol kola omuz omuza yürüyen insanların yakınlığı Mustafa'yı korkuttu. Bir kere bu kesinlikle "Standart Hijyen Programı'na" aykırıydı. El ele yürüyen kadın ve erkekleri gördüğünde, bir an yine çevresindeki her şeyin donduğunu sandı. Beyninde bir "ark atlaması" oldu... Kendini bir boşlukta hissetti. El ele tutuşmuş, birbirlerine gülümseyerek bakan bir çiftin görüntüsü aklına öylece çakıldı. Birbirlerine duygularını gösteriyorlardı! İçindeki donmuş kitlenin çatırdadığını duydu! Şimdiye kadar kimse-nin elini tutmamıştı... Hijyen programının izin verdiği ölçülerde cinselliği biliyordu. Bu, her vatandaşın, stres şartlarından kurtulması için yapılması gereken yarı-gönüllü bir katılım programıydı. Seçilen eşin- herkesin eşini cinsiyet ayrımı yapmadan seçme "özgürlüğü" vardı. Hükümet vatandaşlarının her türlü özgürlüğünü koruduğunu, bu örneklerle sürekli hatırlatırdı- tenine mümkün olduğunca az temas ederek - gene hijyen programı gereği- mekanik boşalma gerçekleştirilir ve stres seviyesi düşürülürdü.

Oysa burada! Burada insanlar birbirlerinin ellerini tutuyorlardı! Birbirlerine dokunmak "istiyorlardı". Evet... Gülümsemelerdeki şey buydu: Arzu!

O gülümsemenin içinde her şey vardı, o gülümseme apaydınlıktı. Bu aydınlık, Mustafa'nın beyninde atom bombası gibi patladı! Bayılacağını sandı. Bir insanın içini diğerine açması nasıl mümkün olabilirdi?

Eğer burası "Ölümler Ülkesi" ise? Kim yaşıyordu? Bir ölü gülümseyebilir miydi? Bir ölü için başkasına gösterebilir miydi? Bir ölü... Öpüşebilir miydi? Oysa şimdi... Karşısındaki çiftin dudakları birbirine sımsıkı yapışmıştı. Başka bir insanın tenini dudaklarında hissetmenin hayali... Adsız bir hayaldi bu... Hiç tatmamıştı ki bir dişinin dudaklarından yayılan o meyve kokusunu, o güneş ılıkliğini, o şefkatli tazeliği...

Eşleri ile yaşadığı birleşmeler bir an kafasından yıldırım hızıyla geçti. Gözlerinde soğuk bir boşlukla kendisine bakan eşlerinin nefeslerinden başka bir şey işitmeden, bir yükten kurtulmanın o çaresiz çırpınması. Lanetlenmiş sahiplenme duygusunu bastırarak asla birine ait olmamanın erdemini fısıldayan cinsel yayınlar dairesi bülteni eşliğinde... Asla bir eşin dudağının dokusunu bilmeden... İçti acı Mustafa'nın... İçindeki çatırtı ile olduğu yere yikıldı.

Yine kafasında sesler tangırdadı. Boş bir tenekenin içinde düşmüşler gibi ağırtıldılar başını.
"Uyumsuzluk sendromu... Sakinleştirici verin, tansiyonunu kontrol edin!"
"Tansiyon normal efendim...."
"Nerede bulundu?"
"Büyük parkta efendim... İnsanlara bakarken bir an, bir çifte takılıp kalmış bakışları, sonra bayılmış"
"Neyse... Düzeliyor... Tansiyonu normale geldi..Kendine geldiğinde bunalması lâzım. Şimdi onu biraz yalnız bırakalım. Nasıl osla terapistimiz var. Ben de yorulдум be!"
"Hadi gidip bir çay içelim!"
"Olur be! İçelim anasını satayım!"

Mustafa söylenenleri işitiyordu, gözlerini açamıyordu, belki açmak da istemiyordu. Burada gözlerini açmadan, öylece kalmak ve aslında asla gözlerini açmamak istiyordu. Tuhaf bir bıkkınlık, yorgunlukla baş ucunda beliren duygunun ne olduğunu doktor söylemişti... Ankara'da asla hissetmediği ve adını bilmediği o duyguyu... Adını öğrendiğinde içinde çatlayan şeyin ne olduğunu da öğrendiği o duygu...
"Adını biliyorum..." diye mırıldandı... Düşünceleri, bu loş odada dudaklarına çıktı:
"Adını biliyorum: Yalnızlık..."

Gözlerinden iki damla yaş süzüldü...

Afşar ÇELİK
22/05/2004
GEBZE

(<http://www.turkish-media.com/stories/main.htm>
adresinden alınmıştır.)

KAZA

Onur Yalçın

KAZA

İlham... Belki de bir sanatçının en büyük korkusu ilhamsızlık, yaratıcılığın kaybolması, kısır döngüler içinde kendini ve ya bir başkasını tekrar etmesidir. Sir Arthur Brown 23. yüz yıl dünyasının en büyük metafizik profesörü ve bilimkurgu yazarıydı. Beyin denilen harikanın fenomenleri, enginliği, eşsizliği onun profesörlük payesinin yanına bir de yazar ünvanını ekletmişti. Türkiye Birleşik Devletler Federasyonu Ali Kuşçu Astronomi ve Fizik Ötesi Olaylar Laboratuvarı (AKAFOL) başkanı idi. O bilim dünyasının en önemli üç isminden biri ve dünyanın ölçülebilen en zeki beş kişisinden biri idi ama bu gün dehası bile gelmeyen ilham perisinin yerini tutamıyordu. O gün çatlayan başının acısını atmak için gene her zamanki soğuk duşuna girmişti. 20. Yüzyılın en lüks ama günün en ilkel tekniği olan küvetin içindeydi. Islanan kafası; imgeler, objeler, fizik, metafizik, kuramlar, tez-hipotez-sentez yağmurları altında oradan oraya koşuyor, zaman-mekan arasında ıslak şekiller soyut resimler misali beynin-de yankılanıyordu. Artık çıkması gerekiyordu. Ani bir hareketle dönüp bornozuna uzandı ama ıslak zemin buna izin vermedi. Yasak olmasına rağmen ona sağlanan özel izinle hazırlanmış bu yüzden hiçbir oto-güvenlik veya oto-yardım biriminin olmadığı banyo etrafında bir tur atmış ve zemin hızla burnuna yaklaşırken aklından tek bir şey geçti...DURMAK. Gözünü bir salise sonra açmıştı. Ve hala inanmadığı şeye bakıyordu. Bir santim altında zemin duruyor, kendisi ise bunun üzerinde neredeyse dokunulabilecek kadar nesnelleşmiş aurasının sınırlarına bakıyordu. Beyin sen ne mükemmel şeysin. Yavaşça havalanmayı aklından geçirdi. Havalandı. Düzelmek istedi. Düzeldi. Artık ayağa kalkmış bu inanılmaz olayın temellerini araştırıyordu. Bu güne kadar onun gibi 250 IQ seviyesinde bir insanın bir tek şeye odaklanabilmesine imkan olmamıştı. Yalnız bir kere olmuş, normal bir insandan yaklaşık 100 gr. ağır ve iki kat daha kıvrımlı beyni vücudun tüm kaslarını geriye itmeye çağırıyordu. Ve yerçekiminin tüm diretmelerine rağmen havada durmuş ve bir diğer fenomeni gerçekleyerek bir yoga efsanesi zannedilen -ki lise bitirme teziydi- aurasını kullanmıştı. Şimdi küvetin kenarına oturmuş bunun bir hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu düşünüyordu. Zihni her zamanki gibi çoklu çalışmaya geçmiş gerekli analizleri yaparken beyninin arkasında sızlayan beyin lobu ona en eski teknikleri tavsiye ediyordu; çimdikle kendini, tokat at. Ama bir metafizik Profesörü olarak beynin bayılma halinde bile bunları hissettireceğinden emindi, bir tek şey hariç ölmeye karşı beynin oto-kontrol mekanizması. Hemen antika tıraş takımından usturayı çekti. Dirseklerine derince birkaç çizik attı. Beyni akan kana karşı çılgınlık atarken Sir Arthur Brown sevinç nidaları ile "eureka"larla zıplıyordu. Evet bu gerçektir hem de sonuna kadar. Hemen kapıya yöneldi ama yıldırım istatistik bilimini yanıltıp aynı yere bir daha düştü. Islak zeminde tekrar kayan ayağı binbir teoremle dolu zihnini odaklayamadan başını yere çarpmasına neden oldu.

İÇ İLETİŞİM RAPORU
KOD:8852154-78-TR-İST-87

TÜRKİYE BİRLEŞİK DEVLETLER FEDERASYONU.
Güvenlik Birimleri Komutanlığı.
Organik Yaşam Koruma Birimi.

İzlenim: Prof. Dr. Sir Arthur Brown'un evindeki tespitimizde, profesörü özel evinin banyosunda ölü olarak bulduk. Ölüm sebebi aşırı kan kaybı. Ayrıca TTB (Taşınabilir Tıp Bilgisayarı.) kollardaki derin kesikler (Sebebi: 1.derece yasak kesici ve delici alet, A sınıfı.) neticesi kan kaybını ve başdaki morluğa da neden olan çarpma sonrası bilinç kaybı ve travma rapor etmiştir. Doğal enerji biriminden alınan evin elektrik kullanım raporu saat 11.08 civarına kadar evde canlı organizma varlığı nedeniyle elektriği kesmediğini belirtiyor. Bu rapora göre ölüm saati 11.08 olarak belirlenmiştir.

Sonuç: Prof. Dr. Sir Arthur Brown'un ölüm nedeninin intihar olduğu sonucuna varılmıştır. Ev özel tetkik bölgesinde olması münasebeti ile eve herhangi bir yabancı girişi olmamıştır.

Saygıyla arz ederiz.

Organik Yaşam Koruma Birim Komutan Yrd.
Kdm. Alb. Zaxe KAYACAN

Kıdemli Yzb. Hans DIKERSEN

Ast. Tğm. Mehmet MUZAFFER

Not: Tuğ. Gnr. Tevfik KORAMAN

Prof. Dr. Sir Arthur Brown'un ölümü tüm organik güvenlik birimini derinden yaralamıştır. Bu değerli insanın ölümü için taziyelerimizi kamuoyuna tarafınızdan aksettirilmesini arz ederiz.

Birim adına Zaxe KAYACAN

Onur Yalçın

(<http://www.onurunzitesi.8m.com/hikayeler3.htm>
adresinden alınmıştır.)